

ЕВРОПЕЙСКА НОЩ НА УЧЕНИТЕ

2014

СТЪПКИ 7

Стихове от български учени

145 ГОДИНИ
БЪЛГАРСКА
АКАДЕМИЯ
на НАУКИТЕ
1869-2014

НОВ
БЪЛГАРСКИ
УНИВЕРСИТЕТ

Сборникът се издава с любезното съдействие на
СЪЮЗА НА УЧЕНИТЕ В БЪЛГАРИЯ

Съставители:

Чл.-кор. Емилия Пернишка
Проф. дфн Искра Арсенова
Пенка Лазарова
Божидара Цекова

Художник на корицата: доц. д-р Мариана Кънева

ISBN 978-954-9928-31-0

Изданието се финансира по проект **K-TRIO 2**, финансиран от Европейската комисия по дейностите Мария Склодовска Кюри на програма „Хоризонт 2020”

СЪДЪРЖАНИЕ

Румен Цанев, Наука и изкуство

ЛИРИКА

Ангелина Тодорова-Трифенова, Генетичният код. Есенна импресия.

Антоанета Караиванова-Павлова, И утре е начало. Без заглавие

Антоний Стоев, Триптих за вярата

Атанас Кирилов, Старата ябълка. Сънувах те отново

Боян Ангелов, Непохватният. Бреговете на съня. Борсалино

Венци Росманов, Необходимост. За илюзиите. По перспективите

Весела Кънчева, Безнадеждност. Късна любов

Виктория Радева, Несбъднатост. Очаквам те. Очите ти. От искрящата зора. Обичта. Забърза времето

Георги Пеев, На колкото години и да си. Обичани устни

Десислава Петрова-Антонова, Сън. Обичай ме

Детелин Лучев, Дъжд. Като. Целувка

Димана Иванова, Айфеловата кула. Граничен пейзаж

Добрин Желева-Мартинс, Пролетно Алегро Виваче

Елена Алекова, Зад зелената ограда

Елена Каиччиева, Посмях. Заедно

Иван Г. Пенев, Светът облича своите багри

Иван Дочев, Порив. Пасторално. Подарък

Ирен Цибранска, Болка

Канелия Божинова, Цялост. Модроокият

Кирил Боянов, Без заглавия

Климентина Демиравска, Прощка за обич. Звездна прелест

Любомир Пировски, Самодивската поляна. Лятно време

Людмила Тодорова, Без заглавия

Мариана Кънева, Пръстен. Приятел

Мария Панчовска-Мочева, Разсъмване. Прощка

Милена Николова, Сън, пълен с невероятности. Перлите на новите ми мисли. Докосната от слънцето

Милчо Кирилов, Остави черния молив 6-В. В Монпарнас

Минко Танев, Фосили. Сияйни клавиши

Надежда Витанова, Докосни душата ми

Орфей Петков, Любовно стихотворение. Миналото ни чака

Поли Муканова, Баща ми меси хляб

Радка Гайдарова, Очите ти зелени. Самота

Румен Генов, Между земята и небето. Свободни сме

Сава Джонев, Ще те изпратя. Завръщане

Светла Манева, Без заглавие

Сергей Илиев, Без заглавия

Цветанка Горанова, Сезони на сърцето

Яна Янева-Хайрабемян, Пролет. Привечер. Прощално

РАЗМИСЛИ

Ангел Балевски, Мъдро да умра. Защо?

Валери Иванов, Едва ли... Водопад

Владка Бакърджиева-Андреева, Приятелство. Защо

Георги Константинов, Българските емигранти

Дарина Минева, Надежда в есента

Добрин Паскалев, Без заглавие. Кой

Добрин Желева-Мартинс, Градът на „Света София”

Дора Милева, Дървото. Храмът

Елена Диварова, Ботаническата градина. Обратно на часовниковата стрелка. Конвенционално строителство

Иван Костов, Безвремие

Ирена Банова, Мъдростта... Къде изгуби се човечество

Йордан Калайков, Проба. Следа от тъга. Пак...

Камелия Каман, Песен за честта. Мистичен сън. Емигрантско.

Катя Симеонова, Молитва

Красимира Янкова, Завръщане. Произходът задължава
Лилия Белчева, Въпроси. Лунна светлина. Ведър живот. Обич да гори
Лиляна Райчева, Два живота. Хармония
Мариела Нанкова, Гордите. Избор
Нонка Богомилова, Когато си отидоха децата
Павлина Гатева, Изясняване. Невярване
Петя Марчева, Поезията. Контакт с мрака
Розалия Александрова, Венециански шрих. Провиждане
Росица Христова, Игра. На границата с вечността
Румен Цанев, Раздвоение. Андромеда
Станка Михалкова, От миналото
Стела Ташева, Лечение. Нарича се „да се изправиш срещу“...
Стоянка Митева-Балева, Момичета
Стоянка Боянова, След сътворението. Аватар
Таня Желязкова – Тея, Как живеем. Ние
Уляна Паскалева, Зениците на Господ са по-древни от всички океани. Обичам те, Октомври!
Христо Христов, Дъжд.Равносметка

ПОСВЕЩЕНИЯ

Ангелина Тодорова-Трифенова, Юбилейно
Бистра Ранева, Мъжете-поети. На сина ми Ал.
Георги Русанов, Тъжовна обич
Денка Куцарова, Кумири и любов
Ели Василева, Бъдни вечер без татко
Живодар Душков, Посвещения
Иван Г. Пенев, Към съвременника
Иван Костов, Две смаяни очи. Взор последен
Ирен Цибранска, Последен концерт
Константин Мутафчиев, Сън
Марияна Любенова, Любимото ми цвете е букет прекрасен.Огромната пружина
Петър Ефтимов, Акростих
Пламен Пъчев, Словестност и жена. Дисекция на един успешен брак
Снежанка Иванова, Живей и се радвай
Румен Цанев, Наследственост. Портретите
Янита Белчева, На моята майка. Завръщане към спомена

ХУМОР И САТИРА

Александър Карастоянов, Край мене има полицаи. Ежедневие
Александър Милчев, Времето. Съвременна загадка.
Алексей Сисакян, Познание. В какво е разликата. За творчеството
Ангел БалеВСки, Жив е бай ти Ганю. Кариера
Богдана Зидарова, Кой?
Веселин Босаков, Епиграми
Георги Пеев, Охлюв и Хамелион
Климентина Демиревска, Атестиране
Латинка Хитова, Частичен образ на някои съвременни младежи
Милчо Цветков, Борчлия. Постни лозови сърми
Михаил Виденов, Балада за социолингвиста
Николай Николов, Ани в Стокхолм

Акад. Румен Цанев

НАУКА И ИЗКУСТВО

Какво е наука?
Какво е изкуство?
Едното е мисъл,
другото чувство.
Едното – истина
за тази Вселена.
Другото – истина,
в душата родена!

(Румен Цанев. *Вселена. Размисли, настроения, фантазии.*
ДИАГНОЗИС ПРЕС, София, 1999)

ЛИРИКА

Генетичният код

Кодът генетичен – ключ секретен,
дарен на всекиго от нас,
един художник дълголетен,
рисува всяко „лично Аз“.

Сякаш вълшебна плетеница,
е нанизът от хромозоми лични,
една енигматична броеница
излъчва своите послания различни.

Във жизнения цикъл от поколения
кодирана е генетичната програма,
тя трудно подлежи на изменения
и пази зорко родовата панорама.

Понякога в морето от генни знаци
внезапно възниква „мъртво вълнение“
и ето, раждат се близнаци,
с ефект от двойно повторение.

От базата с генна информация,
очите светят в кафяво, синьо и зелено,
от тази колоритна комбинация,
светът изглежда оцветено.

Друг път, родители с очи кафяви
получават наследник като „синеока
мутация“,
тогава един „спящ ген“ се явява,
с претенции за атестация.

Вълшебният код генетичен в нас живее,
като фамилен герб неотразим,
в родовата памет той не тлее
и всеки персонално е неповторим.

8 октомври 2013, Пловдив – София

Есенна импресия

Там някъде в полите на Балкана
разнася се камбанен звън,
едно градче във гиздава премяна
в зори събужда се от сън.
Това е възрожденска Трявна,
с резбовани слънца е украсена
в една епоха стародавна,
останала нетленна, съкровена.

Като изписана икона
със багри топли хармонични,
ти, наша българска мадона,
омайваш ни с емоции лирични.

Традицията тревненска е още жива,
в старинна ракла съхранена,
и само, който силна вяра има,
ще я докосне възкресена.

Тук кулата стои на вечна стража
до моста горен над реката,
тя бдяла е за набезите вражи,
а днес отмерва само пулса на водата.

Било е време – песни кървави ехтели
под буреносните априлски небеса,
когато в Свободата са се клеели
юначни българи със горди имена.

А ето там, два светли исполина,
с перо в ръката, като огнен меч,
баща и син – Славейкова дружина,
воюват с поетична реч!
И днес една елегия е още жива,
за Явор и Калина неразделни,
в любов омайна и красива
останали и след смъртта си верни!

И този свиден спомен ще живее
като вълшебен талисман,
ще ни закриля, ще светлее
във труден път от нас избран.
Трявна – от миналото озарена,
ти осветяваш ярко наш'те дни,
една загадна извисена,
свещен олтар, навеки остани!

19 септември 2013, Пловдив

Доц. д-р Ангелина Тодорова-Трифенова. Един от основателите на Катедрата по физиология на растенията към Пловдивския университет „Паисий Хилендарски” и неин ръководител (1981-1990). Водещ автор на 3 учебника и съавтор на 5 практически ръководства. Автор на над 90 научни публикации и няколко свидетелства за патент. Научни интереси: функционална активност на фотосинтетичния апарат и влияние на различни фактори (инхибитори, хербициди, тежки метали, радиация и др). Основател и ръководител (от 2005 г.) на Дамски Биоретроклуб към Биологическия факултет на Пловдивския университет. Хоби: поезия, пътешествия, живопис.

И утре е начало

Завръщам се на този бряг, където
събирахме със тебе раковини –
притихвахме, заслушани в морето,
щом плажът опустее и изстине.

По пясъка вървя и ме изгаря
със огъня си жълтата му прежда:
тук някога ни срещнаха рибари,
трептеше вятър в тънките им мрежи.

А днес е тихо, няма ги веслата
и закъснява чаканият прилив,
надига се, настига ме вълната
и заличава пресните ми дири.

Но аз съм пак това момиче босо,
сребриста чайка, литнала високо,
примамена от сините откоси...
И още вярвам в своята посока,

защото знам: и утре е начало!
Какво, че днес не мога да те видя?
Нима не е следа от живо тяло
строшената черупчица от мида?

* * *

Пеперудени крила над огъня житейски
сблъскват се митично с истини библейски
– мракът ги събужда, а не ги приспива,
огънят ги мами с пламъци игриви.

И нощта изглежда техен обвинител,
но е на смъртта им само безучастен зрител.
А като кандило
за надежди голи
огънят угасва...
Пепелта се моли.

(Антоанета Караиванова-Павлова. И утре е начало. ИК „Светулка 44”, София, 2005)

Антоанета Караиванова-Павлова. Завършила българска филология в Пловдивския университет „Паисий Хилендарски” и публична администрация в Техническия университет – Варна. Преподавател по български език на чуждестранни студенти в ДЕСО към МУ – Пловдив. Автор на поетичните книги „Следа от дъжд” (2003), „И утре е начало” (2005), „По тихия път на тревите” (2011). Има публикации в местния и регионалния печат, включвана е в престижни национални и интернационални сборници и алманаси, отличавана е в национални конкурси. По нейни текстове са създадени песни. Член е на Дружеството на пловдивските писатели.

Триптих за вярата

1. Тъгата за Бога

Усещам тъгата за Бога,
усещам я ден подир ден
в суетната хорска гълчава,
където съм днес потопен.

Усещам тъгата за Бога,
усещам я ден подир ден
след удар, нанесен по близък,
след удар от близък по мен.

Усещам тъгата за Бога
в гората сред птичата песен
или край потока планински,
забързан из пролома тесен.

О, Боже, Спасителю, зная,
че разпнат бе Ти зарад мен
и кръстът позорен с кръвта Ти
завинаги бе осветен.

2. Рождество

Бог се родил, за да спаси рода човешки,
затънал в грехове и суета.
не в гръмовержец страховит,
не в дракон огнедишащ се възплатил,
а в младенец от Дева Пресвета.

Не в позлатена люлка, не под балдахин
проплакал младенецът – Божи син.
Положили Го в ясла, сред пещера – обор,
Той сякаш бил орисан на бедност и позор.

Но ангелският хор прославил Рождеството,
за летописците то станало делителна
бразда,

потеглили към пещерата трима мъдречи,
напътствала ги Витлеемската звезда.

Пред яслата с детенцето заспало
те сторили поклон, оставили и дар,
защото от предания прастари
очаквали да дойде на царете цар.

Пораснал Младенецът и Учител станал
за Словото Му овенчали Го с бодлив
венец,
похулен и бичуван, на кръст позорен
разпнат,
за нас пожертван изкупителен Агнец !

3. Възкресение

Камбанен звън разнася се в нощта
и хората в молитвено смирение
принасят Богу своите души
за прошка и за изцеление.

Забравили световния ламтеж,
сплетни и хули зад прикрития удобни,

отправят се към Божия градеж,
сияещи и ангелоподобни.

Дочуват над изстрадалия свят вестта,
която вредом облекчение донесе:
– Христос възкресе! – и отвръщат в хор:
– Воистина възкресе!

Доц. д-р Антоний Стоев. Агроном, специалност „Растителна защита”. Завършил Висшия селскостопански институт (днес Аграрен университет). Специализирал в областта на растителната вирусология – вирусни болести по стопански важни за България културни растения (семкови и костилкови овощни видове и житни) и фунгицидната ефикасност. Има над 50 публикации в посочените области. Проявява интерес към историята. Планинар – изкачил 21 планински първенци на България, носител на специално отличие на БТС. Впечатленията си споделя в няколко публикации във в. „Ехо”. Първите си стихове публикува като студент в тогавашния институтски вестник „Коларовец”. Не е чужд на политически полемики, становища по религиозни въпроси и др.

Старата ябълка

Старата ябълка от моето детство
стои си на двора вечно сама,
от годините вече привела снага.
Гледам ѝ клоните с кичести цветове
и усещам вкуса на сладките ѝ плодове,
вкусът от моето детство.
Връхлитат ме спомени
от безгриждните дни,
от детските зимни и летни игри.
От веселите училищни дни
и приятелите, намалели сега,
с които израснахме като деца.
После се пръснахме навред по света,
всеки да следва своята съдба.
А старата ябълка там си стои,
изпълнила двора с аромата на пролетта.
Съхранила е спомена на моето детство,
но и тъгата по отминалите дни.

Сънувах те отново

Появи се в съня ми,
помаха ми с ръка,
накара да повярвам,
да чакам и реша.

Покани ме да вляза
през открената врата
и с усмивка плаха
прегърна ме едва.

Понечих да си тръгна,
но ти ме задържа.
Почувствах се чудесно,
че открих те пак в съня.

И останах аз при тебе,
да живея с любовта
в този сън мечтан,
още неизживян.

Проф. д-р Атанас Кирилов. Завършил зооинженерство в Тракийския университет – Стара Загора. Работи в Института по фуражните култури – Плевен. Научни интереси: хранителна стойност на фуражите и хранене на селскостопанските животни. Специализирал във Франция и Белгия, участвал с доклади на десетки международни конгреси и симпозиуми, автор на над 230 статии. Член е на редколегии на научни списания у нас и в чужбина. Председател на Плевенския клон и зам.-председател на Съюза на учените в България. Увелича се по предмети и инструменти, свързани с бита и земеделието на българина в миналото. Издадена стихосбирка: „Като река”, изд. „Еньовче”, 2013.

Непохватният

Какъвто съм непохватен,
ще изпусна и тази възможност...

Какво пък?

Нали друг ще вземе банкнотите,
друг ще им се зарадва?!
Това също е добротворчество...
Защо да се оплаквам,
щом още чувам: „Татко, обичам те!”,
щом има кой да ми каже: „Обичам те!”
Оставете ме да побързам,
че пак някой на улицата е паднал,
а хората са забързани
и, какъвто съм непохватен,
може късно до него да стигна...

Бреговете на съня

А бреговете на съня са стръмни,
но той не спи и често ги залива.
Най-страшно е, когато в мен се стъмни.
Най-тъмно е, когато си отиваш...
Тогава хората умират спейки
и не усещат на смъртта екскурта.
Тогава безучастните линейки
пътуват към безсънната аорта.
Пътуват към безименни адреси
таксита като жълти дъждобрани.
Градът прибира своите принцеси,
които ще заспят непожелани.
Прибира и подпийналите гости –
кресчендото им из дъжда се лута...
А бреговете на съня са остри
подобия на мрачината в скута.

Борсалино

Пиян от свобода
и с шапка борсалино,
той угаси града,
приспа полето минно
(сънуващо стени
бетонни с амбразури),
умората плени
в небесните лазури
и устремът за път
го облада изцяло –
като жена без плът,
като любов без тяло.
Разжалван от честта
доброто да изброди,
потъна в съвестта
на древните народи.
Говореше без глас
на мъртвите езика.
Бе по-щастлив от нас,
в тълпата разнолика
незримото видя,
надеждата изрови,
обви ни в свобода
и окова с любви...

Д-р Боян Ангелов. Завършил е философия и българска филология в СУ „Св. Кл. Охридски”. Защитен докторат в Института по философски изследвания при БАН. През 2001 г. завършва Академията по валдорфска педагогика в Швейцария с признат докторат. Специализира и преподава в областта на гьотеанистиката, антропософската естетика и релацията на художествените науки в проекцията Изток-Запад. Има издадени деветнадесет поетични книги. Работи като директор на издателство „Български писател”. Негови творби са превеждани на различни езици.

Необходимост

Обичам мъжките момчета
и крепко, кратко ръкостискане.
В сърцата – Ботевата чета
и нищо лично като искане.

И посред днешната поквара
да светят светло идеалите.
Надежда. И любов. И вяра.
И във таланта да е вярата.

На моя талантлив народ –
все лъган, непризнат, отхвърлен –
му трябва да се чувства горд.
С това земята ще обърнем.

За илюзиите

Човек живее от илюзии.
Духът се храни със представи.
Най-често е вид влюбеност.
Такива спомени остават.

Говорим само за приятните!
Те идват леко, без усилие.
Злоупотребяват с нас навярно.
Но лъгането е взаимно.

Приятните неща си струват.
Наркотизират ни с годините.
Всички илюзии са хубави ...
През реалността ако преминат.

По переспективите

За бъдещето аз не зная
дали е светло или не.
Не може да се види края
на развълнувано море.

В годините, които идват,
не знаем ще ли има дни?
Ще доживеем ли да мине
горчилката ни отпреди?

В душите наши ще остане
от миналото страшен знак.
Не знаем кой ще ни подхване
и същият не е ли пак.

Години минаха в заблуди,
във лозунги и във кавги.
Дори не знаем да се трудим,
а все говорим за пари.

Остава ни да мъкнем бавно
добре познатия ярем.
Да си отидеме безславно,
на други наш'то да дадем.

Доц. д-р Венци Бончев Росманов. Завършил Плевенския медицински университет. Ортопед травматолог от 30 години. Започнал е в Клиниката по ортопедия към Университетската болница – Плевен. Преподавател от 1984 г. Специализирал дългосрочно във водещи центрове на Франция, в САЩ, Швейцария и Австрия. Гост – лектор на Академия Пелоритана, Италия. Един от най-талантливите български ортопеди – хирурзи, в момента той е началник на Клиниката по ортопедия и травматология в частната клиника „Св. Панталеймон” в Плевен. Председател на местното Сдружение за национално съхранение. Автор на стихосбирката „Аз не живея от поезия” (2009). Интереси: заклет меломан, разполага със стотици аудиовизуални записи на класическа музика в своя компютър и си пуска поне по 1-2 от тях в своите кратки минути на отдих, обича да чете книги. Хоби: алпинизъм и туризъм.

Безнадежност

Отчаяна, объркана, изплашена,
стоях на дъното на пропастта...
Не можех да повярвам, че отново
ще мога да изпитам радостта...

Една ръка към мене се протегна,
отчаяна бе като мен и тя,
но силния си дух на мен предаде
и вярата във нежността...

С прегръдка силна бях изтласкана нагоре,
нагоре, далеч от пропастта...
Усмиввах се, не можех да повярвам,
че при мен дошла е любовта...

Една ръка към мене се протегна,
за да ме върне към живот и обич...
Един човек, комуто бе потребно,
самият той от тази пропаст да излезне...

Късна любов

Твоите очи – топли и добри,
ме поглъщат цяла,
в приказната бездна, чувствам,
че потъвам...
Твоята усмивка – слънчева и ведра,
ме огрява цяла,
и крила ми дава, чувствам, че политам...
Твоите ръце – силни и добри,
ме обгръщат нежно,
и изтръпвам цяла, чувствам, че залитам...
Твоите устни – чувствени и нежни,
ме докосват с обич,
и дъхът ми спира, чувствам, че умирам...
Моето сърце – мъничко и умно,
тупа, тупа, спира,
с радост то разбира, чувства, че живея.

(Весела Кънчева. В: Алманах на съвременната българска поезия. 2009, Фондация „Буквите“,
© Издател Фондация „Буквите”)

Доц. д-р Весела Кънчева. Завършила Химико-технологичния и металургичен университет.
Ръководител на научноизследователска група в Института по органична химия с Център по
фитохимия – БАН. Ръководител на международни проекти с Индия, Испания, Русия, Италия. Лектор
на следдипломни курсове в Медицински университет. Експерт към Европейската федерация по
безопасност на храна (2010). Обича много поезия, музика и високи планини. Мечтаела е да стане
космонавт и затова обича всичко, свързано с авиация и космонавтика. Летец е на безмоторен самолет,
скачала е с парашут. Пише стихове под различни псевдоними, един от които е Липидка – защото се
занимава с химия на липидите. Нейни стихове са публикувани в „Алманах – Нова българска поезия”
(2009) и на сайтовете: Без монитор – сайт за незрящи хора: www.bezmonitor.com; Буквите – сайт за
нова българска литература: www.bukvite.bg; Откровения – сайт за лично творчество:
www.otkrovenia.com; Бунтарите – идеите, които променят света: www.buntarite.com; Стихи.ру –
руският сайт за съвременна поезия: www.stihi.ru.

Несбъднатост

„Ако... откъснеш мига
неузрял...”

Уилям Блейк

Дали

откъснатият миг
не бе

узрял,

или
капризът
на Съдбата
прогони
чаканата Радост
и призова
жестоката

печал?!...

Дали

Мигът

не бе узрял?!...

Очаквам те...

Трепетно.

Безкрайно...

Сепва ме,

обсебва ме
топлият баритон
по GSM'а.
Глас – цвят
на криле...
Музика –
Тайнственост –
мистична
и завладяваща.
Глас – вълна
от прииждащо
щастие!
Думите
губят смисъл
във възторга

на мига...

Очите ти

говорят
с езика
на морето,
а в синевата им
блести
безбрежното
небе.

Усмивката ти
ведра
е слънце
за сърцето –
Светът
е нов
и е готов
на всичко
ново име

да даде.

От искряща зора

твоят поглед
уроци е взимал –
твоят поглед
със цвят
на ден.

Милиони слънца
са дарили
душата ти
с широта,
доброта,
светлина.

До тебе
замирам
от възторг
поразена,
усетила
пронизващия вкус
на мълчаливото
щастие.

Обичта

е Музика
на сърцето –
Музика
за тебе.

Музика...
Един
различен
Свят.

Забърза времето

и забрави
в Синевата
една дата.
Но Август
носи слънчево сърце –
намира Ведрината
в сърцебиенето
на Земята,
в концерта нощен на
щурчето,
във веселия лик на
лятото.

Почакай,
Време,
не бързай,
не отнемай
Радостта,
родена
на Лятото
в прегръдката зелена!

Проф. д-р Виктория Радева, дмн. Дългогодишен преподавател по анатомия на човека, невроморфология и неврофизиология и функционална морфология на детето. Научни интереси: обособяването на нервната тъкан в ранното зародишно развитие – ранна невроембриогенеза. Автор е на над 100 публикации в авторитетни наши и международни научни списания, монографията „Морфология на неврулацията”, учебни помагала и др. Автор е на 13 стихосбирки. Хоби: поезия и музика.

На колкото години и да си

На колкото години и да си
лика човешки нещо ще краси:
било то смях младежки, било косата бяла...
Не казвай нивга, че си остаряла!

На колкото години и да си
душата може ярко да искри
било със страст, любов,
било със нежност, с майчин зов...

Че стар е всеки роб на бляна
по младостта неизживяна
и всеки, който казва: – Жалко,
че ми остава бърдно малко.

Макар че тялото е тленно
и край си има всичко земно,
на колкото години и да си.
живей без сълзи на очи.

Защото всяка възраст блика
със хубостта си пъстролика.
Дали любов е, порив, рожба, мъдрост, внуче,
в порядък Божи всичко ще се случи!

Търси на битието чара!
Не казвай, че си вече стара!
Така, щастлива ще си ти
на колкото години и да си!

(В. „Ретро“, бр. 27, година IV)

Обичани устни

Устни, изричащи
думи обичащи –
чакани думи в нощта,
с вашите алени
факли запалени
огън гори в любовта!

Устни обичани,
устни наричани
ласка и моя съдба!
Устни омаяни,
устни изваяни
от нечовешка ръка!
Нежно целувам ви,
вечно робувам ви,
радва ме вашата следа.
Устни, изричащи
клетви обричащи,
устни на моята жена!

Проф. д-р Георги Пеев. Завършил „Технология на неорганичните вещества“. Преподавал е в ХТМУ (до 2001) и в ЮЗУ „Н. Рилски“ в Благоевград (до 2007). Научни интереси: хидродинамични и дифузионни процеси в химическата промишленост. Хоби: поезия, шах (вкл. като състезател).

Сън

Аз притварям очи и сънувам
как ме гледаш с изкрящи очи
и докосваш ме нежно с гласа си,
и посипваш ме с прах от звезди.
И неусетно изгарям в очакване
любовта да усетиш и ти,
да намериш своето камъче
във морето от лунни мечти.
Непосилно е дългото лутане
и не виждам пред мен светлина,
и изгубвам се, молейки, чакайки
да покажеш къде да вървя.
И събуждам се в сълзи обляна,
изтощена от гняв и тъга,
неуспяла в нощта да си взема
и песъчинка от твоята душа.

Обичай ме

Обичай ме, защото съм различна,
по-бяла и от снежен зимен ден,
превърнал в скреж цветята във косите ми,
а с тях и чувствата във мен.

Обичай ме, защото съм различна,
по-истинска от Коледна звезда,
запалена от светлина в очите ми,
а после потопена във тъга.

Обичай ме, защото съм различна,
по-чиста и от пролетта,
донесла аромат на цвят в мечтите ми,
и с него бисерна сълза.

Обичай ме, но трябва ли причина,
когато в мен е пламнала страстта
и бори се със мен неудържимо,
изгаряйки ме безпощадно във нощта.

Доц. д-р Десислава Петрова-Антонова. Завършила е специалност „Компютърни системи и технологии” в Технически университет – София. Преподавател е в катедра „Софтуерни технологии” на Факултета по математика и информатика при СУ „Св. Климент Охридски”. Автор е на над 50 научни публикации в областта на компютърните науки. Научни интереси: разпределени софтуерни системи, уеб услуги, облачни технологии, тестване на софтуерни системи. Хоби: изобразително изкуство, танци.

Дъжд

небето
сбърчи облаци
нацупи хоризонта
мълнии набраздиха
дълбоко челото му
очите му в уплах
птици премрежиха
изгриза луната
до връх за перо
проскърца с въздишка
прозорците
удари с юмрук
по асфалта
с влажни пръсти
впи се в земята
и вместо да каже
просто обичам те
с капки записа
безкрайно писмо

Като

Пламък в огнището
Ръка в пропастта
Капка в пустинята
Лодка в реката
Липсваш ми

Фитил за запалка
Игла за конеца
Мая за брашното
Кръв за сърцето
Търся те

Бисер във мида
Стъпка във пясък
Облак във суша
Дъга във дъжда
Виждам те

Вятър погалване
Цвете упойване
Утро целуване
Страст извисяване
Чувствам те

Птица за пролет
Език за камбана
Потир за причастие
Притча за обич
Чакам те

Целувка

(Из цикъла „Нощно хайку“)

Бездната тегли
Политам към себе си
Затвори очи

Д-р Детелин Лучев. Магистър по история. Магистър по информатика. Доктор по етнология.
Докторант по информатика. Главен асистент в Институт по математика и информатика –
БАН. Представител на Central and Eastern European Online Library (CEEOL) за България.

Айфеловата кула

Отново Коледа е – приближава
краят на годината поредна,
а в центъра на столицата френска
стои народът в синевата вгледан.

Какво държи го буден в този ден
с поглед в небесата устремен?
Като че самата Богородица върви
по божиите стълби към земята.

Протегнали ръце към нея
като към творение на красотата,
стоят народите в тълпи до кея
в държавата на чудесата.

Какво е скрито в Теб –
о, съвършено симетрична?
Кокетка стара, но и млада
ти, символът на 21 век?

Жена си зряла, магнетична
с тяло, разположено нашир–надлъж,
което помни през годините
историите любовни на Париж!

Тук не говорим за „лазура”,
нито за Кремъла в Москва.
Тук говорим за кулата,
събрала в себе си света.

(Електронно издание „Открита
литература”:
<https://sites.google.com/site/otkritaliteratura/avtori/dimana-ivanova>)

Димана Иванова. Магистър-филолог с две специалности - славянска филология с профил чешки език и литература и френска филология. Доктор по сравнително литературознание на Карловия университет в Прага. Два пъти е носител на наградата за млади чешки преводачи от конкурса „По стъпките на Григор Ленков”, организиран от Чешки център в София. Автор е на множество преводи в литературния печат и на превода на две книги от чешки език. Член е на редакционния съвет на сп. „Българи” в Прага и на Синдиката на чешките журналисти. Автор е на поетичната книга „Покана за баща” (изд. „Ерго”, 2012). Нейни стихове са преведени и публикувани на английски, чешки, словашки, испански и македонски езици. Има публикувани стихове в литературната периодика в България и чужбина, а през 2013 г. участва в международния поетичен фестивал „Арс поетика” в Братислава. В момента работи като учител по френски език, изкуство и култура и ръководи училищната библиотека на Гимназията в гр. Малацки, Словакия.

Граничен пейзаж

И сякаш все по-суха стана почвата по
границата
слънцето го нямаше в тази земя.
Зимата ковеше своя снежен замък,
от който не излезе през годината.
Ледени чукове удряха в работилницата ѝ
по-силно от „Живия бич” на Милош
Урбан.
Момчето събра книгите в раницата си
и тръгна за по-топлите страни.
На момичето му беше тъй студено,
че вместо съчките за огън – събираше
мечти.
Научи се да разпознава сънища,
на предметите неясни очертания,
а навън вместо прехвъркващите гълъби
видя звезди – по-ясни от сияния.
Момчето повече не се завърна
в страната на вечната зима,
а експресионистичните звезди се смееха
и с очи го следваха по пътя към чужбина.
Момичето престана да говори –
измисли нов език – на любовта.
Рисуваше дворци, цветя, морета,
палми, слънчогледи, самолети.
Рисуваше сърца
геометрични фигури,
а една недоизплакана сълза
се търкулна бавно от очите ѝ.

Пролетно Алегро Виваче

Той днеска ми поднесе фрезии –
любимите ми пролетни цветя.
След операцията някак все ме глези,
целуна ме и мило се засмя.

Отвърнах му със поглед благодарен
за пълния със нежност жест,
животът ми той прави цветен, шарен,
отдалечавам се от онзи миг злочест.

Понякога се чувствам тъй виновна
за острия завой във твоята съдба,
за жертвите понесени, огромни,
за пътя, който зарад мен избра.

Благодаря ти, че поддържаш огъня
на обичта ни все тъй млад и жив.
Благодаря, че не ме съдиш строго
за нрава ми капризно див.

Благодаря за всички чудни мигове,
съвместно изживени красоти.
Аз чувствам, знам –
да съм щастлива стига ми
това, че винаги до мен си ти!

Доц. д-р арх. Добринa Желева-Мартинс. Завършила архитектура в УАСГ– София. Защитила дисертация в Московски архитектурен институт. До пенсионирането си (2010) работила в ИТИГА (ЦА) на БАН. Хоноруван доцент в ЛТУ – София – преподава „Теория на композицията”, „Формообразуване”, „Въведение в дизайна на градската среда” и „Културен туризъм”. Към момента има публикувани 10 монографии, 210 студии и статии в България и 85 в чужбина. Лицензиран експерт по културно наследство към МОСВ с над сто експертизи за оценка на въздействието върху околната среда. Научни интереси: теория и история на архитектурата, градоустройството и дизайна; семиотика; опазване на културното наследство; културен туризъм. Носител на национални и международни отличия. Членува в ИКОМОС, ДОКОМОМО, секция „История ” към СУБ, САБ, Балкански културен институт. Повече информация в: zheleva-martins.com.

Зад зелената ограда

1.
Зад зелената ограда
синкава мъглица пада
и в мъглицата се носят
хора, облаци, въпроси.

Накъде са се понесли
толкоз трудни, толкоз лесни
през мъглицата студена,
през искрящата Вселена?

Надалеко, надалеко –
там, където леко, леко
всичко се преобразява
в музика, мъгла и плява,

в прах и светлина, и вятър,
в тишина и... по-нататък,
по-нататък и отгатък –
зад мъглата, зад чертата...

*...Няма нищо, няма нищо,
всичко вече е излишно –
и да трепкам, и да дишам
или глупости да пиша...*

3.
*„...Зайченцето бяло
цял ден си играло
в близката горичка
със една сърничка.*

*Вече се стъмнило,
слънцето се скрило.
Зайчето разбрало,
че е закъсняло...“**

Аз ли нещо ви говоря,
аз ли нещо още споря,

2.
Зад зелената ограда
синкава мъглица пада
и през дрехите попива,
и през кожата попива,

и попива през сърцето –
по-нататък... там, където
скръб и радост, тлен и слава –
всичко се преобразява

в пръст и в семенца, в тревица,
в лъх на клони, в глас на птица,
в бяг на пръхнали жребчета
в сън на шеметни щурчета,

там, където е на воля
и нагоре, и надолу,
там, където е прекрасно,
тихо и прозрачно ясно...

*...Някой портата отвори.
Някой портата затвори...*

Зад зелената ограда
синкава мъглица пада.

Над мъглицата – простори,
над просторите – простори,
и нагоре... и нагоре...
и нагоре... и нагоре...

аз ли нещо се надявам,
аз ли още ви додявам?

Забравете, забравете...
Аз съм птиче, аз съм цвете,
аз съм зайченцето бяло,
дето, както си играло,

цял ден както си играло,
е за всичко закъсняло.

Забравете, забравете...
Просто сладко си хапнете,

с чиста съвест си поспете,
с бистър ум се събудете.
Аз съм лека перушинка,
аз съм малката прашинка,

дето влиза във окото,
после ражда във горкото
рой сълзици, рой мушици,
рой звездици и искрици...

*...Няма нищо, няма нищо,
нито трепкам, нито дишам.
Извинете ме, простете
и за всичко забравете.*

* Леда Милева, „Зайченцето бяло“

Д-р Елена Алекова. Завършила Литературния институт „А. М. Горки“ в Москва, специалност белетристика, след което – и аспирантура, като защитава дисертация на тема, свързана с поезията на руския поет емигрант Георгий Иванов. Работила е във в. „Български писател“, изд. „Български писател“ и ИК „Христо Ботев“, в. „Тракия“, НЧ „Д-р Петър Берон“ и Министерството на културата. Носител е национални литературни награди на името на Николай Хайтов, Дамян П. Дамянов, Богомил Нонев и др. Авторка е на 19 книги с поезия, проза, литературна критика и публицистика. Превежда от руски и беларуски. Член на СУБ. Обича приключенията – в живота и на духа.

Посмях

Посмях да бъда аз самата –
за другите останах странна.
Посмях да вярвам в чудесата,
със вяра силна, непрестанна.

Посмях открито да презирам
лъжи с двучино лицемерие:
посмях, и никога не спирам –
дори с излъгано доверие.

Посмях и силно да обичам –
до болка, даже до полуда,
но и обичана, аз не отричам,
че бях без капчица заблуда.

Посмях различно да живея,
от дреболии се откъснах.
Посмях за щастие да копнея
и да мечтая не прекъснах.

13.06.2013 г.

Заедно

Аз съм си аз, а ти си си – ти,
но между нас все пак върви.
Всеки си има свои желания,
свои надежди, свои мечтания.

Всеки от нас, макар и различен,
спазва възпитано тона приличен:
чуждото мнение всеки зачита,
своето не налага, не се и опитва.

С тебе внимателно си общуваме,
както се казва – кротко хортуваме:
общите спомени силно сближават,
общите планове – обнадеждават.

Дните и нощите бързо минават.
Колко ли още от тях ни остават?
С колко ли радости ще сме дарени
и с общо щастие – благословени?

03.02.2014 г.

Доц. д-р Елена Кашчиева. Завършила физика на полупроводниците. Дългогодишен преподавател в Химикотехнологичен и металургичен университет – София (1968–2013), ръководител на Лаборатория по електронна микроскопия (1970–2011) и на катедра „Физика” (2000– 2009). Научните ѝ интереси са в областта на микроструктурата на стъкла и керамики. В момента е пенсионер. Има 2 издадени стихосбирки: „Проза в рими” (2012) и „Мисли в рими” (2013).

Светът облича своите багри

от зазоряване до късна вечер
и всеки миг е настроение,
и всеки миг е вдъхновение
на някаква тоналност.
Ах, сутрин багрите са свежи
и раждат белите надежди
и светла гама от съзвучия.
Просторите замират денем
и слънцето е златна котва
в зенита точно. Ясни, побелели
са миговете спрели,
препълнени със някаква обреченост
и скуката да бъдеш неизменен.
А привечер полята гаят
лъчите слънчеви, прощални
и всяка ивица оставят
да чезне в синкавия мрак.
А привечер лъчите са прощални
и преходен, и къс е този ден.
Прощавай, ден,
ти никога не ще се върнеш
да ни примамваш с своята вечност.
...И миговете са броени,

къси, безвъзвратни...
Наистина, ти беше кратък!
Но иде нощ. С нощта спокойствие,
нощта е тъмна гама,
където всичките сме равни,
изправени пред чудото голямо.
Земята е далечна и огромна.
Небето е далечно и бездънно.
И всичко е във гамата безкрайност.
Далечините ни обсебят
и нашата нищожност ни смразява.
И ние в Космоса
с безбройните галактики
се сливаме със нищото
на практика.
...Пак иде ден. И всичко пак отново.
Как хубава е паметта ни къса.
Здравей, живот. Здравейте, багри.
Здравей, о, всеки миг
на земната обнова.

1966 г.

(Иван Г. Пенев. Сбогом на илюзиите. „ЗОВ КОМЕРС“, София, 2012)

Проф. д-р Иван Г. Пенев, дмн. Завършил Висшия медицински университет – София. Акушер-гинеколог, работил в „Майчин дом” – София и носител на приза „Златни ръце” на болницата (2010). Научни интереси: начало на раждането и патологична бременост. Има отпечатани над 100 научни труда. Член на българската секция на Международната организация на писателите – лекари. Издадени стихосбирки: „Нямам завещание” (2005); „Не, не беше илюзия” (2005); „Небе в рамка” (2005); „И все пак. Посвещения” (2006); „Съвремие” (2007), „Вълча стръв” (2008), „С дъх на вечност” (2009), „Хапливо слънце” (2012); „Сбогом на илюзиите” (2012). Хоби: туризъм.

Порив

Ето пред теб
слагам днес всичко.
Като дете,
в нещо сгрешило,
тръпна смутен,
чакам без сили.

Но –
звънва във мен
в миг и нараства
поривът смел,
чувството ясно.

Свършва денят,
залезът гасне.
Белият път
мами ни властно.
Тръгваме. Ти
плаха си още.
Мрак ще ни скрий
в скута си нощен.

Твоята ръка
топла крепи ме.
Можем така
все да вървиме.
Нека шуми
буйна реката,
нека гърми
вред планината;
нека дори
облаци падат –
ний ще вървим,
смели и млади.

Ний сме сами,
ний сме избраните –
нас осени
чувство забравено.
Можем така все да вървиме –
твоята ръка
топла крепи ме.

Пасторално

Ще разтвориш забързана малкия плик,
долетял в утрината като птица,
и сърцето ти, спряло да бие за миг,
ще погледне през твоите зеници ...

А от думите прости на белия лист
ще те лъхне познатия мирис
на тревите, които среднощ окосих,
за постеля на двама пастири.

Тези двама пастири – Луната и аз –
спят сред билките, в сребърна люлка
и щурчетата пеят им с трепетен глас,
и танцуват им малки светулки.

Тук в зеления скут на планинския склон
чакам твоето ново завръщане.
И каквото да бъде – добро или зло –
любовта ми остава все същата.

Подарък

Всичката нежност, с години събирана,
скътана нейде дълбоко у мен,
всичката радост, със мъка намирана
в дните на бури и вятър студен;
малкото обич, надвила омразата,
хорския гняв победила едвам –
всичко, което остана запазено,
искам на тебе да дам.

Иван Дочев Христов. Финансист по образование. Има множество публикации в периодичния печат и книги в областта на счетоводството и данъците. Член е на Съюза на учените в България и на Съюза на българските писатели. Пише стихове от ученическите си години, но едва в последното десетилетие се изявява с поредица поетични книги. Разбирането му за поезията е, че тя трябва да извира дълбоко от душата на поета, за да звучи истински. Автор е на няколко стихосбирки: „Дълбини”, „Не си отивай”, „Минават двама влюбени”, „Благословена да си”, „Протегнати ръце”. Привързаността към поезията определя като страст. Интереси: литература. Хоби: поезия и финанси.

Болка

Днес не мога да пиша
твърде пусто е тук
мисълта ми се люшка
като призрачен влак
в коловозите блъска
моят страх.
Домът си почистих
от копнежи несбъднати
и с парцала обърсах
ефемерните планове.
От ъглите остъргах
петната от спомени
проветрих от надеждата
и залостих прозорците.
На бариерата чаках
с отмалели ръце
но за миг само зърнах
две далечни звезди.
Те се впиха в сърцето ми
с тъжни детски очи
дишат въздух в гърдите ми
изранени мечти.

Доц. д-р Ирен Цибранска. Завършила „Технология на органичния синтез” в ХТМУ – София. Преподавател в катедра „Инженерна химия” в ХТМУ. Автор на над 90 научни статии и доклади. Научни интереси: масообменни процеси флуид-твърдо, математично моделиране. Хоби: поезия, музика, превод.

Цялост

Усещам се цяла със теб –
завършена безкрайна Вселена.
Усещам, че цялост трепти
в съзвездие около нас.

Не искам да бъда на хиляди частици –
разпръснати, жадни, нещастни.
Бъди винаги моята цялост,
аз съм твоята.

Модроокият

Най-сини отблясъци –
най-топли нюанси –
единствен магнит,
неповторимо привличане.
Очите ти блестят –
въртележка с лъчи.
Очите ти светят
и в синьо цъфтят.
Очите ти греят
и в мойте се сливат.
И модри са, чисти,
наситени, живи –
и цяла Вселена
от вечна любов!

Д-р Канелия Божинова. Магистър по българска филология с втора специалност журналистика. Завършила и специалността „Право“ в УНСС. Хон. асистент (1997–2006) и доктор по методика на обучението по литература в ПУ „Паисий Хилендарски“ (2014). Научни интереси: в областта на литературознанието и методиката на литературното обучение. Издадени стихосбирки: „Цветове“ (1995), „Нежна сила“ (1998). Участвала в поетически, литературоведчески и методически издания. Хоби: поезия, литература, интересни екскурзии, красиви сувенири, добрите приятели и любимия човек.

Аз искам да те зърна в миг
ръце протегнала към мен
като видение небесно в топъл ден
и като ехо на самотен вик.

Ще бъде само мъничка звезда,
която свети в небосвода,
и бавно ще изгасне любовта,
която аз така сега желая.

Сърцето си на други ще дадеш
в някой майски слънчев ден,
за мене ще остане само спомен,
когото може би дори не ще желаяш.

Имам нужда аз от теб сега
не вчера, може би утре, не зная,
с очи, изпълнени с мъничко любов –
не с упрек или с омраза,
ако не можеш само поглед наведи,
ще те погледна и ще си отида.

Ако почукаш на моята врата,
ще ти отворя с две думи на уста:
Ти си царица на моята душа,
но не и властелин на мисълта.

Аз те чаках всеки ден
да почукаш, да погледнеш плахо
и да кажеш с глас обикновен,
че си минала съвсем за малко.

Колко дълго чакам този ден,
аз живея с мисълта за него
той ще дойде, аз съм убеден,
огънят да не загасне с мене само.

Тук тихо влезе приказната фея,
разпръсна греещи лъчи,
запали огън в гаснещи очи
и затрептяха пак безброй звезди.

Наоколо е тихо, много тихо,
усещам твоя дъх в лицето си
и трепета на твоето сърце.
В ръката ми е твоята ръка,
наоколо е пълна тишина.

Акад. Кирил Боянов. Завършил ВМЕИ – София. Участвал е в над 30 научни разработки, реализирани в практиката: първата българска електронно-сметачна машина „Витоша”, първата ЦЕИМ от III поколение ЕС1020, първата система за крайни изпитания на магнитни дискове, адаптери за предаване на данни в мрежи от ЕИМ, персонални и професионални компютри и много други. През периода 1990-1996 г. ръководи изграждането на електронна поща на БАН и въвеждането на интернет в страната. Автор е на над 150 публикации в наши и чужди списания, на 33 книги и учебници и на 23 авторски свидетелства. Два мандата директор на Института за паралелна обработка на информацията към БАН. Научни интереси: компютърни системи, комплекси и мрежи; компютърни архитектури; информационни технологии; програмно осигуряване; Грид технологии. От 1996 г. е член на борда на директорите на Международния съюз за компютърни комуникации. Издадени стихосбирки: „Изживяни мигове” (1996, 2009). Хоби: пиано, класика.

Прошка за обич

Не моля за твоята прошка,
но аз ти простих.
Моята обич позната до болка
ти не можа да простиш.

Обич за обич не може да има.
Това не е търг на души.
Обич се дава, тя не се взима.
Който я няма, само греша.

Тя е богатство, тя е Вселена,
което го имаш с рождението си.
Който го няма, не може да има
дарение от всички звезди.

Звездна прелест

Нощната тъма се стеле бавно,
заспива мало и голямо плавно.
Луната блесва ярко в небосклона
и озарява дървеса и клони.

Млечният път остава ни следа,
за да бродим в нощната тъма
и да търсим падаща звезда
в тез необятни, тайни небеса.

Звезди блещукат непрестанно
и открояват своя дивен път.
Каква е красота неземна!
Виждам я от моя кът.

Вселена необятна се открива
все по-загадъчна, красива.
Навярно и ние сме звезда за тез,
които наблюдават нас нощес.

(Климентина Демиревска. Прошка за обич. София, 2014)

Проф. дбн Климентина Николова Демиревска. Завършила биология в СУ „Св. Климент Охридски”.
Ръководител на секция „Молекулярна биология на растителния стрес” в Институт по физиология на
растенията и генетика при БАН (до 2011), понастоящем пенсионер. Научни интереси: биохимия и
имунохимия на растителни ензими и белтъци. Издадени стихосбирки: Есен в душата (2012), Разни
мисли и съждения (2013), „Прошка за обич” (2014). Хоби: поезия, изобразително изкуство, музика.

Самодивската поляна

В нощи омайни,
на поляни потайни,
любих те аз...

Денем бленувах,
нощем живеех
самодивски мечти...

Самодива дивна,
в потайни дълбини
отнесе моята душа...

Сутрин с росата кристална,
в мъглата нетрайна
изчезваше ти...

Сълзи – роса по цветята,
пиех със жадни устни
– Зората живота пробуждаше,
умираше ти...

Вечер, от жаравата в мене,
един чрез друг
възкръсвахме двама –
на самодивска поляна...
възкръсвахме двама –
на самодивска поляна...

Самодива съм аз...
Люби ме ти...

Лятно време

Облак изведнъж –
и гръм,
и тътен...
летен дъжд !
Трева, миришеща на лято,
притисната под прегърнатите ни тела,
и любов в захлас...
Капките, отронени от небесата,
в потоци огнени,
във женски глъбини
превърщащ ти...
И гръм,
и тътен...
Задъхано дихание –
душата на една жена струи...

(Любомир Пировски. Магия бяла в лунна
нощ... Изд. БОН, Благоевград, 2008)

Любомир Пировски. Магистър фармацевт. Научен сътрудник I степен над 25 години с 45 научни публикации, от които 7 патентовани изобретения. Лицензиран съдебен експерт. Автор и на пет издадени поетични сборника. Член на Съюза на изобретателите към НТС, на Съюза на учените в България и на Българския фармацевтичен съюз.

Сега,
в сезона на мъглите,
на стенещите хризантеми,
на студа,
на вятъра,
на листопада,
на улици,
лъщящи от дъжда,
сега е пусто
и е тихо.
Във вените тече
тъга.

Ти си тих
и аз съм смълчана.
Само далече някъде
греят звезди –
в дъхави нощи,
в млади очи.

Ти си тих
и аз съм смълчана.
Само далече някъде
свирят щурци –
в прегорели лета,
в преболели души.

Доц. д-р Людмила Павлова Тодорова. Завършила ТУ – София, специалност „Автоматика и телемеханика”. Работи в Института по биофизика и биомедицинско инженерство на БАН. Научни интереси: обработка и анализ на биомедицински сигнали, информационни системи, статистически и размити методи за разпознаване и класификация, приложения на теорията на разпознаване на образи в медицината и други области. Хоби: музика, художествена литература, изобразително изкуство, алпинизъм и туризъм, спортна гимнастика, плуване.

Пръстен

Изгубих пръстен в планината,
а беше пръстен – уникат –
наречен беше от жената
да пази моя малък свят.

От нейните ръце направен,
от нейната душа възпят,
той ми прилегна на ръката
със пожелания богат.

Неволен жест направих само
качена на една скала –
късмет, любов и кариера
в миг литнаха във пропастта.

Приятел

Тъгата – моят най-добър приятел –
прегърна ме и тази вечер
и пак прогони самотата,
премръзналата ми душа облече...

Аз с радостта опитах се да бъда близка,
нахраних я с илюзии, а тя
суетна и невярна се оказа
и тръгна си със любовта.

Аз дълго чаках да се върне –
не вярвах, че я няма любовта...
Единствена тъгата ме прегърна
и с нея няма да съм никога сама.

Доц. д-р Мариана Кънева. Работи в лаборатория „Оптика и спектроскопия” на ИФТТ – БАН.
Специалист по интегрална оптика – разработване на технологии за получаване на оптични вълноводи
в електрооптични кристали и методи за охарактеризирането им. Интереси в областта на
материалознанието и фазовите преходи в твърди тела. Художник на свободна практика. Хоби: пиано,
фотография, туризъм, фигурно пързаяне, спортна стрелба.

Разсъмване

Какво сънува?
Пада светлината
през процепа на нечия врата,
поставена по пътя между Рая
и острието на реалността.

Защо сънува?
И дали Луната
ще посече със хладния си сърп
изгубените силуети в мрака,
изгонени от Ада – да грешат.

Нима сънува?
Твоите безсъници
са твои съдници до сутринта:
Какво пропусна и кого допусна
в съня между Живота и Смъртта?

Прошка

Понякога не искаш да простиш.
Подвластен си на някаква стихия,
която те потапя в дълбини
и те поглъща, без да те пречиства,

която те разтърсва като вик
на живите, преминали Предела –
в началото е малкото дете,
а краят е така несъразмерен...

Все някога ще трябва да простиш.
Да се отказваш от това не бива –
една Светулка в галактичен миг,
отчайващо и късна, и красива.

Останах тук –
да можеш да простиш .
И да си тръгна после
непростила.

Проф. д-р Мария Панчовска–Мочева, дм. Работи в Катедрата по пропедевтика на вътрешните болести при Медицински университет – Пловдив. Специалист по вътрешни болести и ревматология. Член на секция „Биология” към СУБ. Пише стихове от ученическа възраст. Като лекар и преподавател в университета продължава да преоткрива силата на поезията. В свободното си време обича да рисува – участвала е с графики в „Европейска нощ на учените 2010” в Пловдив.

Сън, пълен с невероятности

Кристални очи.
Пропукана кръв се спуска към тях.
Котки отлепват плача си в нощта.
Всяка грижа се разпада
на бели въздишки...
Отлаганият дъжд
и пристигащият дъжд
се сливат в едно цяло,
което тупти по капациите на колите.
Листа и капки барабанят.
Затоплена,
земята си отдъхва от трафика.
Часовниците
даряват стрелките си за рециклиране
и времето изтича в канавките.
Напразно мирисът на кафе
се опитва да ни разбуди
от съня ни,
пълен с невероятности...

Перлите на новите ми мисли

Тежки мисли.
Свалям ги от душата си
като изцапани с кръв гумени ръкавици.
Слагам перлите на новите си мисли
и се усмихвам

Докосната от слънцето

Морето е при мен и иска да се изповяда.
В купа от магически мисли
забърквам позитивни вибрации за него.
Надниквам в погледи разлистени като
черешови дървета.
Откривам мигове,
досега несъществуващи –
старинни улици, пътища, пясък –
те всички се сливат в едно цяло.
Превръщат се хора
и се разтварят в неопределеното.
Аз оставам Тук и Сега.
Задъхвам се.
Спирам.
Говоря с морето
като с приятел от детството.
Докосната от слънцето,
превръщам се пясък.

Милена Николова. Магистър по международен бизнес и по английски език и методика. Награди от международни и национални конкурси: носител на Трета награда от Осмия конкурс за кратка проза на LiterNet & eRunsMagazine (2010), награда за млад автор в Седмия национален литературен конкурс за поезия „Биньо Иванов”, Кюстендил (2013) и др. Автор е на стихосбирките „Любов по време на дъга” и „Сълзи в джобовете”. Член на Съюза на българските писатели.

Остави черния молив 6-В

Остави 6-В, черния молив,
напиши „Искам” с ярко зелен
и не ме питай как и защо ли,
виж навън какъв е приказен ден.

Листа стелят се – дървета оголени,
скърца под нас първия скреж,
ти вземи светло-жълтия молив,
и нарисуйвай – синя птица в летеж.

Коледни дни идат и сняг се сипе,
ех, ако паднеш не е страшна беда,
оранжев молив избери и не питай,
нарисуйвай утринна, малка звезда.

Утрото днес е привидно мъгливо,
о, не вярвай в друг, само във мен,
с таке – „Мариана”, най-си красива,
нека двама да срещнем новия ден.

Забрави Шест-БЕ, черния молив!
„Обичам!” напиши – с ярко червен!
Листа стелят се – дървета оголени,
и вървим аз до теб – а ти до мен.

Остави Шест-В – Черния молив – !

В Монпарнас

Улица. Двама, ти и аз,
да не повярваш – в Монпарнас.

Вечер. Мъждука стар фенер,
Есен. О, чудо и Жак Превър!

Крило на гълъб – плач на цвете,
гледам в очите ти – дете.

Сена тече – това го знам,
аз, Квазимодо – в Нотърдам.

Врабче кълве ми от дланта,
танцува с теб и мен света.

...

Да не повярваш: – Ти и аз,
и двамата – във Монпарнас...

Д-р Милчо Кирилов (Цветков). Завършил астрономия. Работил в Института по астрономия към БАН. Научни интереси: астрофизика; бази данни; астроинформатика; виртуална обсерватория. Издадени стихосбирки: „Първите 20+2” 1, Херон Пресс, 2008; „Живота – всичко – хубаво”, Херон Пресс, 2008. Публикува стиховете си в Хулите (www.hulite.net) – сайт за нова българска художествена литература. Хоби: поезия, пътувания навсякъде.

Фосили

Бях лунен прилив, плиснал слънчев знак –
светлинен дъжд прозорците разнежи.
И стаята внезапно осъзна
прегръдките ни летни, неизбежни.

Със звездната вихрушка си дошла –
сияйна, безпределна, ненагледна –
припламналите ангелски крила
космическия ритъм да възседнат.

Небесна ласка да ни възвиси
в мига, преди със здрача да отминем.
Разгръщах огнените ти коси
и преоткривах ери и богини.

Сияйни клавиши

Изпълваш ме с присъствие,
небесна светлина –
душата ми възкръснала
за мълнии копня.

За страсти превъзможнати,
за блянове отвъд –
любовни апологии
над нас благовестят.

Вселената с отключени
съзвездия звънти.
Божествени съзвучия.
Неведоми врати.

(Минко Танев. Утринни предели. Изд. „Български писател”, 2013)

Минко Танев. Завършил българска филология в Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“. Работил е в Общински съвет за култура и в Дом на учителите – Пловдив, във вестника на Висшия селскостопански институт. Бил е зам.-главен редактор във в. „АртКлуб“. Понастоящем е преподавател на чуждестранни студенти, които изучават български език в Медицинския университет – Пловдив. Редактор във в. „Академия медика“, МУ– Пловдив. Автор е на 7 книги със стихове. Съавтор е в книги и антологии. Творчеството му е преведено на немски, френски и словашки. Носител на много награди и на Националната награда за поезия „Божидар Божилов“ за 2013 г. Член на Съюза на българските писатели и на Дружеството на пловдивските писатели.

Докосни душата ми

Шум от вятър в листата
довява шепот от скрита в сянката поляна,
стълба сред нея странно се вие...
И през пролуки в листата
лъч светлина докосва стъпалата.
Тръгвам нагоре след светлината,
в бавен танц ме водят звуци на арфа
сред аромати мистични,
с жълто було пълзящи нагоре...
В топла длан непозната
разпознавам душата си, спяща в призрачна сянка.
Раковини припяват,
писък на птица,
горе на стълбата в синевата достига от нищото...
И отварям вратата към тайната
чудесата ме дебнат,
думи вълшебни...
С протегнати длани пристъпям –
неизвестното чака и вика безгласно
да не затворя вратата,
за да срещна нещо прекрасно...
Докосни душата ми, когато тишината заговори,
копнее за живот моето сърце –
любовта и пътят изпълват същността ми.

Проф. дпн Надежда Витанова. Работи във Факултате по педагогика на СУ "Св.Климент Охридски".
Научни интереси и преподавателска дейност: психологическа диагностика, психология на развитието,
сензитивност в периодите на детството, психотерапевтични подходи и консултиране в клиничната
социална работа, група и групова терапия. Над 100 публикации в посочените по-горе области.
Практикуващ психотерапевт – „втора писта” в активния й живот . Хоби: поезия и музиката и по
тази причина един от методите за психотерапия, който ползва, е музикотерапия.

Любовно стихотворение

Колко дни, колко нощи съм вил
своите елипси светли в небето,
за да търся единствено теб –
и в октомври, и в март, и в април!
Колко арии с любов сътворих
с неразбрано от тебе либрето,
и един ли от пясък палат –
зарад теб – в своя блян съм градил?

Мила моя, ти спри за момент –
чуй във зимата люта как свири,
чуй и друго – как с много любов
пomeжду ни разкътвам леда!
Нека двама да пишем безспир
в свода звездни безсънни пунктири,
ти недей да отлиташ от мен –
всички други са чужди гнезда!

Остани! Тук до мен остани!
Аз не знам докога ще е пролет,
само знам, че единствено с теб
ще разтворя криле за летеж!
А какво по-красиво от туй –
да се вдигнеш в небето за полет,
да се вихриш в простор от любов
и летейки – щастлив да умреш!

Миналото ни чака

*„Някъде ни чака миналото...”
Из „Пътник през времето”,
Майкъл Дана Джоя*

Нас миналото винаги ни чака...
То всякога с прегръдка ще приеме
плътта с духа ни – както прави влакът
на скоростно препускащото време.

Разбира се, това съвсем не значи,
че с него сме сега в една посока –
днес просто сме онези изпращачи,
с които ориста не е жестока...

Тя само ни разплаква и размива,
и тихо убеждава: „Ще сте вечно!”
И даже – от прочувственост – прелива...
Дордето станем минало далечно...

Д-р Орфей Петков. Завършил Минно-геоложки университет. Защитил дисертация. Автор на повече от 50 научни публикации у нас и в чужбина по проблемите на минното дело, промишлеността, икономиката, макроикономиката, туризма, екологията и управлението. Член-кореспондент на Международната академия по екология и безопасност на околната среда. Член на Съюза на учените в България и на Съюза на българските писатели. Автор на девет книги с поезия: „Денят от теб започва сутрин“ (1992), „Със светлината си душата ми лекуваш“ (1996), „По светлото в душата ти копнея“ (1998), „Любовни видения“ (2002), „Предесенни светлини“ (2005), „Любовни протуберанси“ (2007), „Нежност и светлина“ (2009), „Сетиво за любов“ (2010), „Неугасими чувства“ (2011).

Бащата меси хляб*

на връх скалата

храни орлите

Молитвата се връзва

в тишината

изтръгнат вопъл

няма страдание

няма страдание

не разбрахте ли, вярващи,

животът на Исус е

повторение

Бащата меси хляба

със семената

на избавлението

родът да бъде прероден

Бащата меси хляб –

най-силното убийство

на метафората

Единственият по-голям

от хляба

се нарича Бог

Бащата меси хляба на орлите

9 февруари 2014 г., Рилски манастир

Д-р Поли Муканова. Завършила българска филология в Софийския университет и стопанско управление в ТУ–Варна. Магистър е по творческо писане. Защитила докторат (2013) и води семинарни занятия по *История на книгата и четенето* в Софийския университет. Публикувала е в *Литературен вестник*, *Словото днес*, *Книжечно житие* (Скопие), *LiterNet*, *e-Lit*, *Public Republic*, *Grosni Pelikani*, *Litclub*, в сборника *Facecontrol* (2005), в алманасите *Ax*, *Мария* (2009) и *Културна палитра* (2012), в антологията *Kënga e Detit* (на албански език), *CRONICA*, *Carmina Balcanica*, *DIOGEN plus* и др. Автор е на поетичната книга *Мигове в кибритена кутийка* (2009) и на есеистичния сборник *Amor Fati: фрагменти* (2012). Участвала е в международни поетични фестивали. Поезията ѝ е превеждана на английски, немски, албански, румънски и македонски език.

* Стихотворението е отличено с втора награда на международния конкурс за поезия „Лирични гласове“ (2014).

Очите ти зелени

Очите ти зелени
излъчваха лъчи за мене
и толкоз смях
в моя малък свят.

Плениха ме веднага
и не можах да забравя,
че моята младост
дариха с толкоз радост!

Мислех все за тези очи –
за мене две звезди
и любовен звън
в моя лунен сън.

Защо очите ти зелени
гледаха в мене
и пронизаха дълбоко
душата неспокойна?

Трепет и въздишки,
и мечти младежки
по тези очи красиви,
внезапно ме пленили.

Зовях ги всеки ден,
неотлъчно да са с мен,
за да мога да ги гледам
и да ме зареждат

с тази неутолима жажда
по живота, който раждат
тези очи зелени –
единствена мечта за мене.

Самота

Знаеш ли какво е самотата
там, някъде в безкрая,
тя е като белотата
на болничната стая.

Изпълва те със страх
неизвестно от какво,
ставаш много плах
и чуплив като стъкло.

Тишината около теб
няма кой да наруши,
а огънчето още дреме
от миналите дни.

Мъката е така голяма,
че даже е безкрайна,
от самотата онемяваш
със скръб в душата трайна.

Знаеш ли, че и занапред
така ще бъдеш ти
и с годините пред теб
самота ще ви дели.

Но ти можеш, знам,
макар и с воля,
с тъгата да си сам –
това е твоята роля.

Не завиждай на ония,
които са щастливи,
всеки със своята орисия,
за теб – венци трънливи.

Доц. д-р Радка Гайдарова, дм. Завършила медицина във Варна. Работи като лекар в Психодиспансера – Плевен. Има придобита специалност по психиатрия. Доцент към Катедрата по психиатрия и медицинска психология на МУ – Плевен. Автор е на монографии, съавтор на методично ръководство и на учебник по психиатрия. Началник е на женската клиника по психиатрия към УМБАЛ – Плевен. Има над 80 научни съобщения и участва в научноизследователски проекти в областта на психиатрията. Поезията идва внезапно неканена и стиховете започват да се изливат върху белия лист. Активно пише за деца и за възрастни през последните 6–7 години.

Между земята и небето

Зареяните чувства на поета
между земята и небето
простора върху лист събират,
зацапват
и изпират
писаното между редовете.

И няма
на огромната поляна
цвете
да не е погалено,
и няма птица на земята
да не е нахранена...
И няма чувства
разпиляни –
те са дадени.

Зареяните чувства на поета
са скъпоценност –
в себе си те мамят...
На доброто са последна крепост –
опитват
чрез листа да го спасяват.

Свободни сме

Свободни сме
да страдаме или да обичаме,
да благославяме или кълнем...,
свободни с Вечната Любов да се обличаме,
да крачим с нея в следващия ден.

Свободни сме и в самота да се заключим,
в девствена дълбока пещера,
разлистената гора в пустиня да превърнем
и в нея да живеем до смъртта.

Свободни сме
да нараняваме жестоко,
с болезнени душевни рани,
които носи другият дълбоко
чак до смъртта ни.

Свободни сме,
но спи ли ни сърцето,
отлита безвъзвратно младостта...
и вече късно питаме се:
„Ах, какво направих?“
и си отиваме със глупостта.

Румен Генов. Машинен инженер. Завършил Техническият университет (ВМЕИ) – София. Бил е научен сътрудник II степен (до 1985). Работи като технолог и конструктор в ИМСТЦХА – БАН. Пише стихотворения от ученик, публикувани във в. „Народна младеж“ и във в. „Народна армия“. Издадени стихосбирки: „Докосване“ и „Пазител на мисли“ (2005); „Мечтая те“, „Историята на една любов“ и „Спирала“ (2013).

Ще те изпратя

Ще те изпратя. Нека повървим. Накрая
със тебе искам да съм всеки миг.
Очите ни се срещат рядко и не зная
в мълчанието чуваш ли сподавения вик.

Ти продължаваш. Аз се връщам. Аз оставам.
С целувка този свят ще разделим.
Къде си тръгваш! Как да се надявам!
Защо неспирно някъде вървим!...

Ще мине време, туй ще се забрави,
на светлината блясъкът ще го стопи,
но мисълта в сърцето, че ме изостави,
понякога навярно ще кърви...

Завръщане

Омайна белота душата ми обгръща:
шия, рамене, овална гърд
и пак полека в мене се завръща
изгубеният свят на твойта бяла плът.

Безкрайно земна, кротка, мълчалива,
ти ме притискаш пареща от свян
и ненаситен жадно пия
любов от тоя светъл блян.

Проф. дпсн Сава Джонев. Завършил астрономия. Професор в Катедра по социална, трудове и педагогическа психология – СУ „Св. Кл. Охридски“. Научни интереси: психология, физика, астрономия. Хоби – изкуство, спорт.

Когато завали, обвита в плащ от дъжд
аз тръгвам по брега на падащата нощ.
Чадърени вълни разливат шарен звън,
но уморен градът потъва бавно в сън.
Заплитат капки със косите огърлица,
а в мен дъждът разтваря крилете ми на птица.
И тъй обвита в плащ от пееща вода,
олеквам и се сливам пречистена с града.

Аз движа се по тротоара,
срещу мене идват сто очи.
Сто желаня, очакващи отговор,
се заплитат във мойте коси.
По сто пъти на ден съм откривана,
по сто пъти ставам жена,
сто надежди обгръщат снагата ми,
а аз чакам само една.

Обичам бавното потегляне на влакове,
изплъзващия се под колелата път.
Обичам бягащите край прозореца ми стълбове,
отстъпващия с ужас хоризонт.

Опиянена от любов, любов да дам сега копнея.
Да полетя след нечий зов, а полетът да спре на кея.
Със птиците до изгрев нов да споря с жар до изнемога,
ала допре ли ме вълна – от тих възторг да занемея.
Опиянена от любов – да бъда друга не умея.

Доц. д-р Светла Манева. Защитила докторска дисертация на тема: „Математически модели в растителната защита”. Работи в направление „Растителна защита” в Института по почвознание, агротехнологии и растителна защита „Н. Пушкиров” – София. Занимава се с математическото осигуряване на изследвания в областта на растителната защита и растителната екология. Хоноруван преподавател по информационни технологии в Нов български университет. В малкото свободно време, което ѝ остава от науката, обича да ходя на концерти, опера или театър. Боготвори планината и ѝ посвещава голяма част от времето си. Стихове пиша от както се помни, но никога не е осмелявала да ги публикува.

Есента откъсна късче от себе си
и го сложи в сърцето на лятото,
и златното стана жълто,
а синьото стана мъгливо.

И се размиха очертаанията,
и радостта се натъжи,
и нагази в сивото море
да го премине или да се удави...

Защото любовта ни променя
и вече не сме същите,
и равното свършва,
остава нагоре или надолу...

+++++

Вървя и разгръщам тревата,
на калинките правя път.
Не си виря много главата,
сам съм си цар и шут.

Не гоня високи цели,
нито кой знае каква мечта.
Не предавам детето в себе си
и когато тръгна – вървя.

Хоризонтът го нося в себе си,
кръстопътят ми е компас.
Няма смисъл от думи „белези”,
има смисъл доброто в нас.

И раздавам по пътя себе си
на парченца и пак съм цял.
Ако нямаш дъга в сърцето си,
невъзможно е да си бял.

И не търся безсмислие в смисъла,
за да жънеш, първо засей,
а когато срещна Смъртта си,
ще и кажа просто – Здравей...

Д-р Сергей Димитров Илиев. Завършил медицина в Плевен. Работи като хирург в отделение по колпопроктология и гнойно-септична хирургия на Първа клиника по хирургия на УМБАЛ „Д-р Георги Странски” в Плевен. Главен асистент в катедра „Пропедевтика на хирургичните болести” на МУ – Плевен.

+++++

За онзи, който ходи по небето,
защото пренапълни се земята
и тясна стана за човешкото във него,
и егото взе връх над същината.

Света загърби, изостави пътя,
стърнища облачни му станаха поляни.
Небето взе за хоризонт на същността си
и си прости предишните провали.

+++++

Първо си тръгнаха вълшебниците,
защото светът спря да вярва във
вълшебства.
После си тръгнаха разказвачите на
приказки,
защото хората не вярваха в приказки с
щастлив край.
Накрая си тръгнаха сеячите на надежда,
защото надеждата си тръгна с
вълшебниците и разказвачите.
Предстоеше жътва...

Sed sibi non omnibus

Непоискани истини,
незаслужени рани,
капка кръв до поискване,
за да стопли нощта ми.

Преоткривам пространството
и предела на волята.
Твърде скъпо ми струва
да приема неволята.

Все полагам усилия
за успеха на другите.
Ще живея за себе си
нямам време за губене

Сезони на сърцето

ЗИМА НА ДУШАТА! (14.12.1998)

Късите дни на зимата ме подтискат:

утрото е късно и сънливо,
а вечерта нетърпеливо
спуска своя чер воал.

Слънцето е тъй далече...
и унило – свети сиво
и невзрачен е денят!

Мечтите ми са мъртви
– те не чертаят бъдеще,
а тласкат към трагичен край,
защото сърцето не иска в друг...
(да се влюби)

и така всичко се върти
в омагьосания кръг
на лъжовна радост и истинска скръб!

КЪДЕ СИ МОЯ ПРОЛЕТ? (12.10.2000)

Сърцето ми е паднала сълза,
подобно лист отронен в есента.

– Но... Боже!, то е още живо!?
– пулсиращо,
подобно семе под снега.

Нима надеждата ми още не умира
и чака да дойде пролетта?

Гл. ас. д-р Цветанка Горанова. Завършила специалност „История” със специализация „Етнография” в СУ „Св. Кл. Охридски” (1997). Защитила докторат по специалност „Наукознание”. Работи в Института за изследване на обществата и знанието към БАН. Научни интереси: история на науката, етнологичното познание, творческите биографии на учени като Иван Д. Шишманов, Михаил Арнаудов, Христо Вакарелски, Анастас Иширков и др. Член на Съюза на учените в България, Българска етнологична асоциация. Хоби: туризъм, пътешествия, кулинария, открития. Увлеча се по творческо мислене.

Пролет

Как днес добре е сътворен денят.
С днешните си радости живея.
Завладена съм от пролетта,
от палещото слънце и мириса на люляк.
 Денят преваля, над мен бръмчи пчелица
 и всичко скрито има своя смисъл.
 Трудът благословен и първата звезда,
 и тишината над тревите слиза.
И нищо, че тъмнее хоризонта
и лей се дъжд от облачни кадели,
но после засиява пак дъга в живота
и тръгваме ръцете си поели.

Привечер

Как хубаво би било
да си тук,
 привечер
 да се разходим
по златните пясъци
 край морския бряг,
където пак долитат плясъци
на рибарските гребла
и все се вият чайки
 над голата скала.
Ела да ме видиш
 в синьото огледало
над морската вода,
ще усетиш
 ветреца да те гали
с моята разпусната коса.
С очите си ще отразиш
едно чувство изгряло
 като светлина ...
Как хубаво би било
да си тук
 привечер

Прощално

Една жена
 прощава се в нощта.
Прощава се със своята любов
с изгубената голяма светлина,
която бе дарил и той.
Започва тя живота
 с със своята самота,
а вечер късно търси
 с своята звезда.
Ще остане тя
 с със своята мечта,
че някога
 отново ще се срещнат

Яна Янева – Хайрабедян. Завършила е индустриална химия, работила е в Нефтохимически комбинат в Бургас, а след преместването си в Плевен – като химик в катедра „Физика и биофизика” към Медицинския университет. Понастоящем е пенсионер. Пише стихове от ученическите си години. Хоби – йога, спорт и поезия.

РАЗМИСЛИ

Мъдро да умра

Живях живот напрегнат, неспокоен
и силите си залудо пилях.
Сега стоя озадачен, разстроен,
защото малко истини разбрах.

В тъмата на отминали години
блуждае мисълта ми всеки ден;
умират спомени, сърцето стине
и аз умирам бавно, угнетен.

Да се живее мъдро, тъй е трудно!
– таз истина житейска проумях;
във време обезсмислено и блудно
аз да живея мъдро не успях.

И – мисля си – дали поне ще мога
(но вече въвн от пошлата игра);
застинал в неизвестност и тревога,
поне достойно – мъдро да умра.

31.12.1992 г.

Защо?

Защо загасна всичко в мен?
Дали – от сили зли сломен,
потънал в сън дълбок – сънувам?...
(А може би не съществувам?!)

През погледа ми – пустота.
При тез безумство по света,
да се зарадвам не умея.
Ако съм жив, защо живея?

3 януари 1995 г.

(Ангел Балевски. Поет и сатирик. 100 години от рождението му). Акад. изд. „Проф. М. Дринов”, С., 2010)

Академик Ангел Балевски (1910-1997). Учен, инженер, общественик, хуманист, създател на материалознанието и технологията на металите в България, автор на широко разпространения като наука и практика метод за леене и противоналягане, известен в света като методът „Балевски - Димов”, защитен с над 100 авторски свидетелства и патенти. Дългогодишен председател на БАН. Автор на книги с анекдоти, афоризми, стихове.

Едва ли...

Когато пътят свърши,
... ще знам, че друг такъв нататък няма.
С това се свиква трудно, зейва вечна рана...
И все пак продължаваш.
Отиваш си... След теб остава спомен.
Политаш в други измерения и небеса.
А след кончината ти правят помен...
И ти отгоре гледаш този карнавал.
Вселяваш се в ума на някой близък,
с когото бил си най-несправедлив
и чувстваш се безкрайно низък,
че ти не си го считал жив.

Живея като призрак сред покойни.
Спокоен съм... Не съм ги прикадил...
Като достоен воин сред воини,
до дъно поражения съм пил.
Какво пък – нека да пируват
велможите ми мои врагове!
... Едва ли знаят колко струват
там горе гнусните им грехове.
Навън снегът сълзи натрупа.
И аз щастлив съм с януари.
Съдбата е трофейна купа.
А ти си нейното: „едва ли”...

Водопад

Всичко, от което имам нужда, е до мен –
вътре ми е:
и в живота,
и в душата,
и в сърцето.
Имам си Родина свята,
джобни –
за цигари и кафе,
обич от любимата,
децата...
То и не остава друго, общо взето.
Радвам се на малките неща.
Не бленувам за чужбина.
Не откривах полза от това
и отказах да замина.
Може би съм свикнал да греша,
но не е фатално,
щом се смея –
искрено,
почти без грях
и без страха да оцелея.
Аз не вярвам в суети,

не отричам чудесата,
чукам по заключени врати,
обожавам си борбата...
Тук са ми най-скъпите очи,
тук ми беше хвърлен пъпът.
Изживявам и беди,
но и няма да отстъпя –
нито пред кариериста депутат,
нито пред началник с бели ръкавели.
Аз командвам своя свят.
Другите не са го изживели.
Тъй че,
пак да си река:
Всичко, от което имам нужда, е до мен.
Здрасти!
Давам ти ръка...
Слез от своята мистична лимузина.
Имаме подобен ген –
всички сме създадени от глина
и ще застинем като Ниагара някой Божи ден...

Валери Иванов. Бакалавър по педагогика, магистър по българска филология. Преподавател по български език и литература. Научни интереси: съвременна българска литература (след 40-те години на XX век), литературна критика. Автор на 3 монографии, на стихосбирките: „Шепотът на града” (1993), „Смарагди в пепелта” (1998), „Грешна молитва” (2006) и на помагалото „АБВ-Кратък литературен речник” (БУЛВЕСТ, 2012). Публикации в централния литературен печат, лауреат в национални поетични и есеистични конкурси, носител и на Националната поетична награда „Тера фантазия 2010”. Член на СБП. Любимо хоби: поп музиката – художествен ръководител на рок група; работи и с млади изпълнители – ръководи популярната детска Вокална студия „Вега” и композира авторски песни за тях.

Приятелство

Ден след ден. Като в сън.
Неусетно отлитат годините.
Като издухан от вятъра лист.
Днес се заливаме в смях.
Утре извършваме малък грях.
Мрачни дни. Гледаме с каменно лице.
Чувство за мъст или вина ни тежи
Дни на успех. Изместват ги бързо
дни на грешки и падения.
Следват дълги дни на угризения...
Мъчим се в нощите без сън
да погасим чувства и вътрешен огън.
Спомени отвсякъде връхлитат.
Много близки лица,
уви, станали далечни
край нас бързо прелитат...
И после пак. И пак...
Всичко отново се повтаря
Странна неяснота душата ни обгаря...
За миг! Поспрете!

Приятелството да не запокитваме в
забрана.
Поклон то заслужава!
Истинското! Без скрити мисли и подбуди!
Приятелят за теб готов е
в мрачна нощ да се събуди
Тихо, без поза, тебе да изслуша.
Ако може – ще даде съвет,
на твоите терзания – ответ.
Грешиш ли – укори отправя рой.
Съдник справедлив е той.
Приятелят до теб е в празник.
Щастлив в твоя щастлив ден.
До теб е той, когато си покрусен
и мъката разяжда твоята душа.
До теб е пак добрата негова ръка.
За разлика от нас,
приятелството не остарява...
Прави ни по-чисти,
по-щедри, по-богати.
В мечтите – по-крилати.

Защо

Защо оставяш ти
делничната грижа сива,
неканена, понякога лъжлива,
да се промъква в твоите гърди?
Защо не търсиш чудния покой
във вечната и непреходна красота
на снежен връх, на цъфнало дърво,
на пееща сред ледове река,
на житен клас, покълнал в земя?
Защо не вземеш, поне малко,

от устрема на птицата свободна,
от силата на мощния поток,
от топлината на слънчевия пек,
от святата любов на майка родна,
от свежестта на младост волна?
И зареден така богато,
станал сякаш по-силен и по-нов,
тръгни по своя път нелек,
изпълнен с надежда и любов!

Гл. ас. д-р инж. Владка Бакърджиева-Андреева. Завършила химия на полупроводниците.
Работила в Централна лаборатория по слънчева енергия и нови енергийни източници към БАН
(до 2011 г.). Научни интереси: химия и технология на фотоелементи; химическо отлагане на
тънкослойни материали. Хоби: поезия, море, пътешествия.

Българските емигранти

Далеч от родната страна,
потопени във носталгия,
със силата на мисълта
те си идват често във България.

Пробиват с поглед и желязна воля
надвисналите небостъргачи.
Няма пречки, няма броня
мисълта им океана да прекрачи.

Вие бяхте българи със нази.
И без нас българи си останете.
Нашата любов ви пази.
С живота емигрантски се борете.

Наш`те мисли също при вас бягат.
Ний сме вашата упора и гаранتي.
Въпросите безброй ни стягат:
как са там наш`те, българските емигранти?

30.05.2014 г.

Проф. д-р Георги Петров Константинов. Завършил минно инженерство, специалност „Технология на открития добив на полезни изкопаеми” в Минната академия в Санкт Петербург, Русия. Преподавател в Минно-геоложкия университет „Св. Иван Рилски”. Научни интереси: проектиране на открити рудници; управление на качеството на полезните изкопаеми в открити рудници; технология на открития добив на полезни изкопаеми. Издадени литературни публикации: „Десет дни, които разгърсиха душата ми (пътуване до Демократична република Конго в Африка)” (2008); „Любовна трансформация” (2008).

Надежда в есента

На прага – есен хладна,
стоя обвита в страх.
Зад мен остана жътва златна –
на живота, която не събрах.

Зад мен – гнезда опустошени,
ни звук, ни глас, душа – тъга...
Години в борбата разпилени,
поглъща влажната мъгла.

Щом в „ръка – верига хладна“,
на съдбата се стопя,
ще извикам с надежда, жадна:
„Аз живота ще спася...“!

София, 2014 г.

Д-р Дарина Минева е завършила медицина в Тракийски университет – Стара Загора. Доктор по медицина и магистър по стопанско управление и здравен мениджмънт. Има придобита специалност по вътрешни болести. Вътрешен одитор, ISO 9001:2000. Работила е като интернист в ОБ „Д-р Тота Венкова“ – Габрово, като главен експерт в ЦУ на НЗОК, началник отдел, директор на дирекция в Министерство на здравеопазването и зам.-директор на ЦСМП – Софийска област. Заместник-управител на МБАЛ „Софиямед“ ООД, София. Научни интереси в областта на качеството на медицинската помощ, стопанското управление и клиничната медицина.

* * *

И тъй, достигна вече вододела
на своята зрелост и на старостта;
една ръка невидима е вплеела
в косите ти цвета на есента;
един резец – подобно скулптор, вещо –
дълбал е тук с упорство на къртик
и на лицето ти усмивката момчешка
превърнал е в гримаса на скептик;
очите ти – прозорци на душата,
се вглеждат с недоверие в света –
все по-измамна става светлината,
все по-нетрайна всяка чистота.
А загубите в теб – дълбоки рани,
уж скрепнали са, ала пак кървят
и спомените като черни врани
със хищен клон сърцето ти кълват.
Но времето назад не ще обърнеш
и мъртвите да вдигнеш няма как!
Когато сетния предел прехвърлиш,
изгубеното ще намериш пак...

Кой

*Човек е само тръстика,
най-крехкото нещо в природата,
но той е мислеца тръстика.*
Б. Паскал, Мисли, 34

Никой преди смъртта не е щастлив.
Херодот, История, 32

Кой би могъл да каже що го чака
през дните идващи – железен строй?
Кой би могъл с ръка да вдигне мрака
пред погледа човешки спуснат? Кой?
Кой би могъл смъртта си да предкаже?
Кой на Съдбата би оспорил власт?
За кой „Щастлив е!“ може да се каже,
преди да дойде сетния му час?
И кой, роден от майчина утроба,
не носи тленното във своя ген?
Чия ръка богатството във гроба
отнесла е в последния си ден?
Кой стигнал е до края на Безкрая?
В науките всемирни кой е вещ?
Кой виждал е с очите свои Рая?
И кой горял е в Ада като свещ?
Въпроси тежки. Отговори няма.
И трупат се – грамада – век след век.
Тръстика крехка, вечно разлюляна,
но мислеца тръстика е човек...
И вечните въпроси все задава,
догдето в своя най-последен час
не осъзнае – непознат остава
дори най-близкия човек до нас...

Доц. д-р Добрин Паскалев. Ръководител на Учебно-научен сектор по нефрология, хемодиализа и токсикология в Университетската болница „Св. Марина“, Варна. Професионалните му интереси са насочени към вътрешната медицина, нефрологията, диализното лечение, трансплантологията, витаминологията, оксидативните процеси и... историята. След около 30 години, преминали в битки с болката и човешкото страдание, д-р Д. Паскалев все още вярва, че животът се нуждае от повече изкуство, а изкуството – от повече живот. Пише и превежда поезия.

Градът на „Света София”

Лежат под София подземни градове,
лежат на метри под паважа,
лежат един под друг от векове,
лежат безмълвно, спотаено даже.

Лежи под нас една утроба, тайна бездна,
там дето миналото бавно чезне,
лежат гробове, катакомби, саркофази,
там дето паметта на мястото се пази.

Положени са милион души
за да не може да се разруши,
а да пребъде вечно този град
и да възкръсва все тъй жив и млад...

Ботаническата сбирка

... в селскостопанския техникум - Садово

В старото училище,
от което остана само сграда като разрухнал замък
и ниви до хоризонта,
имаше десетки папки с хербарии.
Изсъхнали стръкове с латински названия,
събирани от ученици, които днес не са живи,
и от техните учители – учени и воеводи.

Къде изчезнахте, обикновени дървени кутии,
събрали скъпоценности от пръст и слънце?
Къде е паметта?
Димитър Наумов, Вацлав Стрибърни, Иван Странски –
свещеници в олтара на природата –

наведени глави, лъчисти мисли,

апостолските длани,

които хващат неумелата ръка и учат я да пише:

*Astragalus tragacantha, Capsella Bursa Pastoris, Malva
Silvestris.*

Там днес полето пусто е и имената са забравени.

Обратно на часовниковата стрелка

Е намотана преждата
в ръцете на магьосница.
Изпредената вълна
граница е.

Във всяко влакънце
се сливат и разделят
добро и зло, тук и отвъд.

Върти се времето обратно.
Кълбото прежда
– часовник,
върщащ ни през греховете
в рая.

Конвенционално строителство

Издигаш храма върху
пясък.
Колоните на вярата растат
в пустиня.
Темелите – подвижни
дюни.

И даже не любов,
а сянка на любов
достатъчна е
конструкцията да оцелее.

Елена Диварова. Завършила е специалност българска филология в ПУ „Паисий Хилендарски”. Автор е на три книги: „Луда капка дъжд” (стихотворения, 1991); „Да погледнеш към себе си” (анкета с литературния изследовател Стефан Памуков, 1999); „Влакове” (стихотворения, 2010). Има редица публикации на поезия и литературна критика в местния и централен печат. Нейни творби са поместени в сборници с поезия в Германия, Русия и Сърбия. Член е на Съюза на учените в България, на СБЖ и на Дружеството на пловдивските писатели. Преподавател по български език и литература.

Безвремие

Намирам се в безвремие,
във точка нулева
на координатната система.
Наляво гледам минуса,
отчитащ спомени,
надясно плюса – бъдеще.
Наляво спомени ме дърпат,
надясно трепети неясни.
Точка нулева е в ход,
в обратен ход сега,
към минуса
със ход пулсарен
далеч към вечното начало
и към мойто първо време.
Начало – край е вектор,
еднопосочен жизнен ход,
необратим за мен,
но във спомените със обратен знак.
Началото е пролет пищна,
радост детска всеобхватна,
потънала във цвят и форма
и дъхави копнежи нежни
навън от времевия вектор.
Обърнал нулевия ход
часовникът набира скорост
с посока вече плюсова.
Началото върви към края,
към зимен сън и плътен мрак,
мрак облян от светлината
на ефирното безвремие –
там ще слее своя край.

Октомври, 2000 г.

(Акад. Иван Костов (1913-2004).
Поезия, рисунки, акварел. С., 2013).

Академик Иван Костов (1913-2004). Професор по минералогия и кристалография в СУ „Св. Кл. Охридски“. Бил е директор на Националния природонаучен музей на БАН и на Геологическия институт на БАН. В периода 1982-1986 г. е президент на Международната минералогическа асоциация (ИМА). Автор с още двама българи (в съавторство и с руски колеги) на IV-то българско научно откритие в областта на кристаломорфологията на минералите. Доктор хонорис кауза на Минно-геоложкия университет „Св. Иван Рилски“ и на БАН. Почетен и чуждестранен член на редица чуждестранни професионални дружества. Първ председател на Българското минералогическо дружество (БМД).

Мъдростта е

съвършена простота,
сбрана в думичка една
ЛЮБОВТА.
Таз – която
Космическото божество
от сътворението на света
заложило е
във човешките сърца.
Таз – която
се загуби с вековете,
и едвам, едвам блещука
със загасващи искри....
Но.... която има сила
от самата себе си
да се роди и
отново със сияние
да заблести

Да – в този свят на ужас,
на разрастващ хаос
човекът, който знае,
който е усетил и
този, който живее
в любовта...
да, той вече знае,
че вече е докоснал
мъдростта,
а тя е
съвършена простота –
думичка една
ЛЮБОВТА!

Къде изгуби се Човечество,

къде изчезна твойта Съвест?!
Къде загубиха се хората,
носеци в сърцето свое
Истина и Доброта,
къде изгубиха се
мислите на хората
за Справедливост,
за Морал?!
О, съвест – болка ще останеш ти,
но – вече питам се за Кой?

Ирена Банова. Завършила икономика в ВИИ „Карл Маркс”. Специализирала „Предприемачество и мениджмънт” в УНСС. Финансов анализатор в Технически университет – София. Хоби: цветя, книги, пише поезия и проза. Издадена стихосбирка „Усети ме като полъх”, изд. „Авангард Прима”, 2011. Девиз в живота „Човек се учи цял живот за страх и ужас на околните.”

Проба

С работна суетня запълваща формата на дневния престой.

Нощта не влиза в сметката, нали?

Ала кой си ти, дето с отливка от тревоги и мечти
прогонваш празните пространства на своите дни?

Донякъде успял,

почти засмян,

с полупресъхнали очи !

Жив ли си?

Ако е тъй с острието на вълнението провери

дали душата ще те заболи,

защото на денонощния превал тъй кратък е престоя,

че само крачка те дели от мъртвешката пустош на застоя...

Следа от тъга

Ще са минали дни,

А роякът

от мигове щастливи

още ще жужи –

недосегаем и далечен...

Ще бъде късна есен,

около брегът суров

морето ще кръжи.

Навярно тъй ще бъде,

ала сега – навън вали.

Някъде от север вятърът

приижда дъждоносен

и дъждът

ЗвЪнти, звЪнти...

Нощта мълчи,

сега и после – все таи...

Пак . . .

Животът влачи крак!

С точен прицел

ломят празника,

който трябваше да бъде общ.

Къде е смисъла тогава

от грижата за спасения ред?

Врагът с теб върви –

на дребните тежнени

керванът делничен пълзи.

И сам с мечтата смешна

осъмваш тъй смален,

сякаш орисан си за вечна грешка.

Поглеждаш в душата с надежда.

О, Боже! Кой си ти?

Откога звярът там стои?

Проф. дпн Йордан Калайков. Завършил професионална спортна педагогика. Преподавател по мениджмънт в спорта в Националната спортна академия. Научни интереси: теория и технология на мениджмънта и в частност на спортния бизнес; теория и мениджмънт на образованието; артмениджмънт. Издадени книги с проза, поезия, есеистика: „Третият бряг (1992); „Кръгът” (1994); „Праг” (1997); „Случвания”(1999); „Империя на облаците” (2002); „Гракало за глухи” (2004); „Нови разкази, есета и рисунки” (2006); „Завръщане в кръга” (2007); Животописи – електронна книга в liternet.bg (2008); „Есеистика” (2009). Включен в антологията „Български поети”, изд. „Захари Стоянов” (2003). Хоби: изящни изкуства – художник (8 самостоятелни експозиции), награди от международни конкурси за екслибрис. Колекционер – керамика, накити, нумизматика, старопечатни книги.

Песен за честта

Морето само доблестни допуска,
мерзавците отхвърля отведнъж.
Романтика. Поезия. Простори.
И „Седем фута под кила” е код.

Не всяка майка ражда капитан.
Не всяка буря обещава изгрев.
В легла далечни, под небе компасно,
невинни спят децата на моряците.

Корабът иска точни правила.
Далечно плаване. Походка. Вал.
Мечти и чест във всички времена
са рицарските шпаги на изкуството.

Морето търси мъдрост и смирение.
Горчат ли думите, когато са далече
от бреговете родни? Любовта
по морза ще остане ли любов?

Не всяко обещание е порив.
Не всеки избор е безветрие.
Но щом хора на морето се обричат,
бъдете сигурни: те ще оставят диря.

Мистичен сън

Крепости се стелят над съня ми
и мургави лица, познати смътно.
Звън на ризници и екот на копита
дочувам нощем. Стари песни в храма,
извиращи от съкровено
на нашите сърца, пулсиращи
с хармонията вечна.
Дали била съм тук, била съм и преди?
Защо познати са ми твоите ръце?
Затворя ли аз клепките на разума,
изплуват като в сън, мистичен сън,
летни утрини, коне и крепости,
гърлен смях, юмрук по масата,
капки вино по брадата ти
и твоите очи, които
ме гледат с обич, както днес.

Емигрантско

Родината какво е? Два-три гроба,
които да прелеем и мълчим.
Тук всеки има правото на спомен,
на пръст, сълза и на пречистване.

Тук всеки си намира името
в редицата от живи и от мъртви.
Задавени от тленно и от вечно,
милост раздаваме като комат.

Родината какво е? Нощен полет,
език като милувка, благослов,
които скътваме на дъното на джоба,
за да се върнем следващата Коледа.

Камелия Каман. Завършила Софийския университет „Св. Климент Охридски” и Военната академия „Георги Раковски”. Работи като преподавател във Военната академия “Георги Раковски”. Научни интереси: стратегически комуникации, реторика. Хоби: пътешествия, танци. Носител на 7 награди от национални конкурси за поезия.

Молитва

Господи, чуй молбата ми, дай на хората повече вяра,
Дай им любов – не омраза, дай им живот, а не разправа.
Помогни им да стъпят на твърда основа (да разберат, че
когато повярват – те ще бъдат силни, добри и щастливи).

Тогава ще могат да стигнат до хоризонти – нови,
да открият даже нови закони, да се радват на дните
и да строят мостове, преброждащи път към мечтите.
Силни ще станат, добри и сърдечни, и няма да могат
толкова силно да мразят...

Господи, чуй молбата ми, искам тук да няма толкова
страдащи хора, искам да бъдем добри помежду си,
И да умеем да си прощаваме, да няма толкова –
бедни духом, дай им Господи – повече, повече
Истинска вяра...

22.05.2014

София

Доц. д-р инж. Катя Маринова Симеонова. Завършила „Промислено и гражданско строителство”.
Работи в Институт по механика – БАН. Научните ѝ разработки са в областта на механика на
материали, устойчивост на конструктивни елементи (черупки, пръти, греди и др.) и разрушение на
еднопосочни композити при различни натоварвания. Последните ѝ научни разработки са посветени
на теоретично моделиране на наноматериали и приложение на наночастици при лечение на ракови и
редки болести. Опитва се да моделира свойства на стволови клетки с приложение на математиката и
механиката, разгледани като живи клетки. Участвала в много научни форуми в Европа, Азия, САЩ,
където представянията ѝ са посрещани с голям интерес. Хоби: музика, танци, кино, поезия –
изкуство, голямото ѝ хоби е рисуването – има рисунки от нашето Черноморие, Испания, Холандия,
Италия... (изобщо от всички страни, в които е била).

Завръщане

Стоя в капилището на идеите,
стоя кат под китайски душ,
стойк съм, при това от смелите,
по мен се плъзгат като дъжд.

Закачам ги на ръб съзнание
и нищя ги със разум вещ,
самополивам се със знания
и ще се пръсна в звук зловещ.

Ще цъфне новичка Вселена,
в могъщи, ярки светлини,
с вълните си ще помни мене,
Слънца – очи ще ми дари.

11.07.2013 г.

Произходът задължава*

Миг замръзнал.
Застинало
Времето...
...и тогава се ражда звезда,
чиста, ярка, стоманено бледа.
Ядрен огън пламтящ във нощта,
тя право в сърцата ни гледа.

06.06.2013 г.

* Всеки наш атом някога е принадлежал на истинска звезда.

Д-р Красимира Димитрова Янкова. Магистър по физика със специализации „Астрономия и метеорология” в СУ „Св. Кл. Охридски”. Доктор по физика със специалност „Астрофизика и звездна астрономия” в Българската академия на науките. Асистент в секция „Астрофизика и космическа динамика” на Института за космически изследвания и технологии при БАН. Участвала е в научната програма за създаване и използване на микроспътник. Научни интереси: нелинейна физика; магнитохидродинамика; теоретична астрофизика; виртуална обсерватория – проучване и анализ на експериментални данни. Член на Българското астронавтическо дружество и на Асоциацията на докторантите в България. Други интереси: пише стихове и къси разкази; обича да пътува; увлича се от българска история и добре сътворена фантастика (книги, картини, филми, музика...). Публикува стихове в Хулите (www..hulite.net) – сайт за нова българска художествена литература.

Въпроси

Къде са майките, бащите –
да пазят своите синове,
децата малки и земите
за бъдещите светове?

Защо гладуват много хора,
умират без храна, подслон?
Защо земята – майка втора
превърща в опасен дом?

Защо след толкова открития
на много светли умове,
творим жестоките събития
с които чезнат светове?

О, хора, пъстро оцветени,
ний можем общо да творим,
да пазим площите зелени
и въздуха да не мърсим!

Не трябва бомби и бацили –
творби на зло по света.
Тук нека всички с общи сили
войници да сме на мира!

Ведър живот

Какво ни зарежда в живота ни труден?
Грейнала усмивка на малко дете,
нежността в очите на щастливо влюбен
и радостни случки денят да даде.

Но трябва да ценим и дребните неща,
в които да търсим и смисъл, и радост.
Да няма тъжна, лична самота
и съхраним духовната си младост.

Да се борим за нашето щастие,
добро да даряваме на тези до нас!
Детето да учим наука да тачи
и ведро да гледаме живота край нас!

Колко радост и песен ще има,
ако със труд и желание дните редим.
Дори и в бяла и студена зима
с нашата обич топлина да дарим.

Лунна светлина

С тънък рог луната се показва,
едва пробил мрак на нощта.
Една звезда в безкрая забелязах –
картина в тон със моята самота.

Природата сега е съпричастна,
долавя трелите на тъжната душа,
но скоро пак луната ще е ясна
и ще събуди скритата мечта.

Във нощите, когато аз сънувам,
обляна от сребриста светлина,
със спомен светъл почвам да будувам –
луната щом ме топли във нощта.

Магията на лунните промени
събужда тайните на нашите сърца,
защото в нощите усамотени –
любов жадува влюбена душа.

Обич да гори

Аз искам да съм твоята радост,
пролетен лъх от светли небеса.
Да усетиш сила с нова младост –
зов блажен в самотната душа.

И дълбоко скрита във сърцето
да проникне моята любов
като вълната мощна от морето
да ни залее с приказан живот!
Знам, че може и бури да има,
от чувства душата да боли,
дали е топла есен или люта зима,
сърцето нека с обич да гори!

Лилия Белчева (д-р Лилия Тодорова). Специалист офталмолог. Завеждащ очна клиника в Плевен (1963-1984). Има патент за въвеждане на ултразвук в България. Под нейно ръководство и подготовка са израстнали редица специалисти по очни болести. Почетна грамота от Централния съвет на Съюза на слепите в България за големи заслуги в областта на очното здравеопазване и делото на слепите в Плевенски окръг. Дългогодишен активен член на СУБ. Издадени стихосбирки: „Сезони на сърцето” (2009), „Струни на душата” (2010), „Усещане за рая” (2011). Хоби: поезия, музика – свири на цигулка, шиене на гоблени

Два живота

Младостта по пътищата някъде остана,
с къса рокля и свенлива. Плахо избуях.
И литнах – чакана, забравена, възпяна.
Изворно във търсене на път годините пилях.

Чужди болки носих сто – поривна, безсънна.
Трескаво летях. И живота си не изрисувах трезво.
Удряна до смърт, възкръсвах в струнен звън.
И преливах пълноводно – смисъла така не чезне.

Непонятни стъпки и надежди крехки вода.
Не събирах дом. Не бях щадена, нито галена.
Два живота все живяла, в бразди две ходя.
Като свещ горя, в два края едновременно запалена.

А далече там в годините едно момиче
с отворени очи към светлината още тича.

(Лиляна Райчева. Дихание. 1999)

Хармония

Да съм в порядъка на всичко живо и неживо,
тъй, както е естествена в своя ход Земята.
Тъй, както Вселената трепти и светлина разлива.
Тъй, както вечер са едно овчарят, хълма и стадата.

Нестихващата радост да мисля, чувствам и да пиша,
тъй, както си извира и струи водата.
Тъй, както птицата излита и кръжи, и диша.
Тъй, както вятърът появява и шуми в листата.

Да съм естествена като тревата.
И да усещам на Живота диханията тайни,
които преминават над света и над Земята
в Хармония божествена, от песъчинката до Космоса безкраен.

(Лиляна Райчева. Тайни знаци. 1996)

Д-р Лиляна Райчева. Завършила медицина. Специализирала вътрешни болести, алергология и имунология. Завежда Консултативен кабинет към Катедрата по алергология при Медицински факултет в София в продължение на 20 години. След пенсионирането си организира и разработва Кабинет по алергология към МБАЛ „Царица Йоана” (ИСУЛ) и един алергично диагностичен кабинет при Ортопедични клиници МФ Горна баня – София. Разработила методология и създава лекарство за лечение на болестта „розацея”. Части от монографията ѝ за тази болест са представяни на световни конгреси. През цялото време, докато работи като лекар, пише. Има издадени 11 книги с поезия и 5 пиеси. Превеждана на френски, английски, японски и гръцки езици. Първа награда за поезия от Клуба на лекарите писатели към СБП (2000); Литературна награда „Димитър Димов” (2003).

Гордите

Гордите не падат на колене,
не приемат всякакъв живот!
Факел са на всяко поколение
и на целия човешки род.

Гордите, когато са и мъдри,
с храброст озаряват своя ден.
Тръпнат и горят, за да не бъде
този свят така несъвършен.

Гордите! Те имат точна мяра,
с нея съизмерват своя път.
Силата е в чистата им вяра,
че ще могат да ни променят.

Те като апостоли са святи
и не знаят как и откъде
все ще се намери някой Юда,
който с подлост да ги предаде.

Пламъкът на вечната им жажда
да възпират злото и греха,
в делника безсмъртието им ражда,
а на нас дарява Свобода!

Избор

Трудно е да бъдеш поетичен
в делничния ритъм – кръговрат.
Няма време да си романтичен,
че жесток е днешният ни свят.

Той изисква да си прагматичен,
да пресмяташ точно своя ход.
Даже по душа да си лиричен,
отхвърли лиричния подход.

Яхнал стремето на бърза слава,
ти измерваш времето в пари
и оставяш някъде в забрава
своите идеали и мечти.

Но увлечен в луда надпревара,
завладян от нечовешка страст,
неусетно губиш своята мяра.
Златният хомот даряваш с власт...

Доц. д-р Мариела Модева-Нанкова. Завършила културология със степен магистър в СУ „Св. Кл. Охридски”. Има специализации по приложно културознание, европейска интеграция и регионалистика. Преподавател в УниБИТ и хоноруван преподавател в ХТМУ, експерт към ЕК. Научни интереси: културно наследство и регионално развитие, библиотечен мениджмънт, комуникацията в PR. Издадени стихосбирки: „Спасение” (ИК „Везни”, С., 1996) и „Посвещение” (ИК „Александрова дизайн”, С., 2006). Председател на литературен клуб „Гео Милев”, член на клуба на младия писател към СБП, главен секретар на БНК на ИКОМОС, член на Съюза на учените в България. Публикува в български и чуждестранни издания.

Когато си отидоха децата

Когато си отидоха децата
най-после настъпи тишината,
която си представях

в нощи на безсъние и термометри,
в дни на весело бърборене и
плач,
сред диалозите от куклени театри,
в шума от целофанени букети за учителките,
след споровете за изгубените
шалове,
приятели
и шансове,
и в радостното суетене за настъпващото пълнолетие.

Тишината,
в която щях

да отговоря на едно отдавнашно писмо,
да напиша хубаво стихотворение
и да направим с татко околосветско пътешествие...

Когато си отидоха децата,
настъпи Тишината.

И в нея –
само спомени за времето,
когато бяха тук децата...

(Нонка Богомилова. Още малко. Изд. „Пони“, София, 2012)

Проф. дфн Нонка Богомилова. Работи в Института за изследване на обществата и знанието при БАН. Област на научни интереси: философска антропология, философия и антропология на религията, религията в Европа и на Балканите, философия и литература. Публикувани 7 индивидуални монографии, сред които: „Религията и човешката същност. Класически идеи“ (Акад. изд. „Проф. М. Дринов“, С., 2010), „Религиозното разнообразие в културата на съвременна Европа“ (Изд. „Пони“, С., 2010), „Жизнеността“ (Акад. изд. „Проф. М. Дринов“, С., 2006), „Копнеж по абсолютното“ (Изд. СУБ, София, 1994) и др. Публикувани повече от 100 научни статии на български, английски, френски, немски, италиански, полски, руски, украински и сърбохърватски в България, Швейцария, Полша, САЩ, Италия, Германия, Англия, Украйна, Сърбия и др. Главен редактор на сп. „Философски алтернативи“ (2004–2012).

Изясняване

Добре.
Искаш да поговорим.
Искаш да мерим предателства.
Слагай твоят отгоре!
Само махни обстоятелствата.
Нека ги мерим нето.
Верен ли е кантарът?
Тези твои съмнения
от самото начало,
твоите обвинения –
на кое блюдо ги слагаш?

Хайде, дръпни се малко!
Сега е мой ред да тегля!
Ако скъсам торбата,
ще оплискаме вредом.
Сякаш помийна яма
съм нагребала. Чакай.
Недей да клатиш кантара!
И не ми се оплаквай,
че при теб мери друго.
Ето, виждаш ли – аз съм
най-голямата ти заблуда
и причината за нещастие!

Подло е да попитам
точно в тази минута –
за обявената стойност
на чувствата прословути
– в паметта ли са вкарани?
Електронни ли са взните?
Замълчаваме.
Тихо е.
Мериме си вините.

Невярване

Аз не вярвам, че твоите длани са празни,
а усмивката ти е нарисувана;
и че мислите ти неспирно треперят,
треперят,
а страхът ти в сърцето бушува.
Ако скришом във джоба броеше парите,
със които да купиш измама,
как тогава да чакам от теб да ми кажеш:
„Да опитаме може би двама”?

Не, не вярвам, че твоят сърце е отплавало
във безбрежната шир на тъгата
и че твоята душа е отдавна забравила
как да бъде със Бога богата.
Ако твоята вяра и сила ги нямаш,
разпилени в космични мащаби,
как тогава да чакам, че ще направиш
със мене най-важното плаване?

Как тогава изобщо да правя кроежи,
да планирам живот и след него,
как да раждам деца и цветя да отглеждам,
как да седна да пиша поеми?
Как изобщо тогава да се надявам,
че времето ще ни лекува?
Ако не вярвах толкова силно, приятелю,
щях просто да се сбогувам.

Д-р Павлина Гатева, доктор по медицина. Завършила е медицина в Медицински университет – София, със защитен докторат. Работила е в Център за медицинска информация. В момента е асистент по фармакология в Медицински университет – София. Научни интереси: фармакология, метаболизъм, клинични проучвания. Владее английски, френски и руски езици. С литература се занимава от няколко години. Пише в литературни сайтове. През 2009 г. печели трета награда от конкурса за кратка проза на LiterNet & eRunsMagazine. Хоби – Интернет, театър.

Поезията

Крачка в безпрашието е поетичното настроение.
Обличането в топло и студено се редува хармонично.
Липсва етажността, равните и неравномерните настроения.
Тя е усещане за летене към белия лист!

Плувам без спасител.
Плувам истински! – намеквам си дискретно.
– Къде е брегът? – дочувам нежния глас на второто ми „аз“.

Контакт с мрака

Сънувах сънищата на призрака.
Бях прислужница на капризите му.
Върху леглата постилах обременени от слънцето мисли.
На вратата закачах табелка: „Влез и не изчаквай!”
Изкачвах се по-нагоре и по-нагоре.
Стигнах до сърцето му.

Мрак разтърси завесите в двореца.

Петя Марчева. Завършила „Психология” във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий”; специалностите „Социална педагогика”, „Педагогика на деца с интелектуална недостатъчност” и „Педагогика на зрително затруднени” в СУ „Св. Кл. Охридски”. „Учител на годината” в основното образование (2010). Сертифициран кариерен консултант по международна програма Global Career Development Facilitator (GCDF). Победител в Първия национален конкурс за добри практики в кариерното консултиране в България, Еврогайдънс България. Редовен докторант в катедра „Педагогика” – ВТУ „Св. св. Кирил и Методий”. Интереси: психология, педагогика, професионално ориентиране и кариерно консултиране на ученици със специални образователни потребности. Член на Дружеството на психолозите в България, СУБ, Дружеството за ООН в България, Асоциация на докторантите в България. Автор на две стихосбирки: „Час по океанология” (1997) и „Миг докосване – вечно дишане” (1994).

Венециански шрих

Потъват камъни.
В илюзии.
И приливът
потръпва.
Душа изтласква
тъмно дъно.
И над водата
стъпва.
Гондолите
невинно чакат.
С билет за ада.
Виновен ли е
Рим,
забулен в истини,
че Вавилон
ще страда.

Провиждане

Русия –
тръпка
от солта
в пасхално
утро.
Сънливи
кедри
небеса
с камбани
будят.
Прелива
сън.
Земя!
Земя!
И в синевата
акорд
от седем
чудеса.
И седем
цвята.

Розалия Александрова. Завършила славянска филология в СУ „Св. Кл. Охридски“. Старши преподавател по български език на чужденци в МУ – Пловдив. Научните публикации са в областта на хуманитаристиката: езикознание, литературознание, философия, методология, педагогика, информатология. Член е на Дружеството на пловдивските писатели. Автор е на седем поетични книги. Творчески интереси и в областта на есеистиката. Участва в литературни алманаси и списания, редактор и автор в издания по проект „Европейска нощ на учените“ в Пловдив и др. Занимава се с редакция и корекция на поетични книги и научна литература. Председател е на поетично-интелектуално общество „Квант и приятели“.

Игра

Когато наранен, самотен се почувстваш,
при мене търсиш ти утеха, топлина,
във този миг за тебе аз съм всичко,
приятел верен, изповедник и опора.

Но щом глава изправиш след бедата,
отново пак за мене ти забравяш
и тъй до следващата болка и несгода,
докато пак при мен те доведе съдбата.

Така се нижат от години дните,
в очакване от тебе вест аз да получа,
за мене да си спомниш, ти, поне за миг,
гласът ти името ми да прошепне.

Какво се крие във това, кажи ми,
приятелство не мисля, няма как,
любов, едва ли влюбен си във мене,
привързаност, не мисля, че е и това .

Кажи ми ти, какво се случва между нас,
кажи ми моля те, не ме измъчвай,
истината искам да узная аз сега,
защото уморих се да играя таз игра.

На границата със вечността

Животът с граница е очертан,
от раждането – до смъртта.
Добро и зло съпътстват всеки,
така било е – и така ще бъде.

Глътка въздух и проплакваш,
поемаш по житейския си път.
Орисници, звезди, съдба,
границите му предначертават.

Вървиш по него – ден и нощ
и срещаш се – с какво ли не.
Миг на щастие , успехи, радост,
а после, трудности, тъга и болка.

И ето идва, тя, последната въздишка,
отиваш си завинаги от този свят.
Запитваш се: Каква следа след мен остава?
– чак тогава, на границата с вечността.

Росица Христова. Магистър биолог. Завършила биология, химия и изобразително изкуство.
Преквалификация по физика. Преподавател по биология в СОУ „Христо Ботев”, гр. Кубрат. Научни
интереси: медицинска генетика, педагогика, наказателно право. Хоби: поезия, приложни изкуства,
разходки сред природата.

Раздвоение

Аз чувствам – втори Аз във мен се крие!
Той с моя първи Аз се бори!
Природни тайни първият ми иска да открие,
А вторият – със рими да говори!

И кой ще вземе връх над мен
сега, когато остарявам?
И вече, безвъзвратно раздвоен,
на кой ли Аз ще се отдавам?

Андромеда

*„Със ужасяваща скорост към нас лети
Мъглявината Андромеда за да се сблъска
с нашата Галактика и да я взриви след
пет милиарда години!”*

Съобщение в пресата

Върти се Земята, раждат се нации,
природата тръпне, от нас победена.
Редят се все нови цивилизации –
от огъня пръв, до атома днес и до гена.

Къде ще отидем със този възход?
Какво ни очаква накрая?
Къде ни извежда всеки нов ход?
Към Ада ли води или към Рая?

За какво ни са тези наци борби?
За какво ни е всяка победа?
Обезсмислила нашите земни съдби,
лети към нас Андромеда!

(Румен Цанев. Живот. Изд. къща „Диагнозис Прес, 2003)

Акад. Румен Цанев (1922-2007). Основател и дългогодишен директор на Института по молекулярна биология към БАН, член на Academia Europaea (Лондон) и на редица международни организации, учен генетик, с много приноси в изследването на структурата на генетичния апарат, в „разкриването на езика на природата” – ДНК. Роден в семейството на литератори, отрано проявява и литературни интереси. Автор на над 200 научни труда в областта на цитохимията и биохимията на нуклеиновите киселини, поет (автор на две книги със стихове); преводач на „Фауст” от Гьоте.

От миналото

Дойде от миналото – като странен знак.
Дойде от миналото – пратеник неканен...
Аз не разбрах – кога, защо и как
до мен достигна твоят зов забравен.

Напразно се стремяхме да открием
в старите съсухрени лица
това, което бръчките не скриват –
искрената прелест на деца.

Не искам миналото да се връща –
пътят е отдавна извървян.
Няма повече да се обръщам!
Прости ми, но ще си останеш там.

Сега напред, отново устремена
към нови хоризонти – нов живот
не искам споменът да ми отнеме
волността – със своя сив хомот.

Нека всичко вече изживяно
да остане там – далеч от мен
като стара, заздравяла рана,
като здрач, от изгрева сменен.

Доц. д-р Станка Лулчева Михалкова. Завършила педагогика. Специализирала психология към СУ „Св. Кл. Охридски“. Работила е като научен сътрудник по транспортна психология, хоноруван асистент по експериментална психология, преподавател по педагогическа психология в „Департамента за информация и усъвършенстване на учители“ към СУ. Научните ѝ интереси са в областта на психологията, психотерапията, психологическото консултиране. Като преподавател провежда тринадесет годишна програма за продължаващо обучение в консултантски умения за педагогически съветници и училищни психолози. Допълнителната ѝ квалификация е по класическа хомеопатия. Сега разработва ново направление „Хомеопатична психотерапия“. Има издадени две стихосбирки.

Лечение

Умората и отчаянието са наслоени,
паяжинки тънки
във душата ми.
Ще трябва да я проветря на слънце,
ще трябва във снега да я търкалям,
в дъжда да я намокря и изтръскам,
със смях да я изтупам, най-накрая,
душата си.
Докато стане пролет
и цъфне и самотната магнолия
във парка.
Ще трябва сок от корени да пия
и сила от паважа да изтегля,
ще трябва да се уча да съм нежна
тъй както червеят е нежен към пръстта
макар че, тя не е.
А той пълзи.
Ще трябва да се уча да прощавам
на себе си, на други хора също,
за липсата на всяко съвършенство
и също за протичащата тленност –
за времето започнало и свършило
без отговори.

Защото
ако нищо не направя,
ще трябва просто сам да те оставя,
и няма с тебе да вървя
по пътя

в залеза далечен...

Нарича се „да се изправиш срещу”...

Позволявам си да почувствам света
както никога преди не съм.
Сега не е страда, нито загадка.
Не е мечта или кошмар.
Аз не съм просто пътника,
спрял с колелото,
за малко.

Излизам на пътя, готова за танци.
Готова:
за рани и бръчки, за слизане в мрака,
разруха и преустройство.

Изправям се.
Отворена,
за да дам на света да променя лицето ми.
Понеже и аз го променям във отговор,
Доколкото мога...
в своя цикъл от равенства.

И изчезнаха правда и кривда,
които познавах преди.
Просто чувствам,
и го правя... Ако искам.

В Ерата на комуникациите сме.
Изведнъж,
всички белези (които приемаме
или правим във времето)
са единичък свидетел,

как сме живи...

Гл.ас. д-р арх. Стела Борисова Ташева. Работи в ИИИЗк – БАН. Научни интереси: архитектура, семиотика, архитектурна графика, комуникации. Хоби: поезия, карате.

Електронно издание на стихосбирката “Ретуш за предаване в срок”, 2009, В:

http://liternet.bg/publish23/st_tasheva/retush/index.html

Момичета

Момичета,
момичета,
момичета...
Мечтателни
и чувствени,
и пламенни.
Къде отивате
с коси, от вятъра разяни,
и с устни, жадни
за целувки и за шепот.
Аз знам:
сърцата ви
не са познали рани.
Очите ви
не са видели отлив край морето.
Момичета,
момичета,
момичета,
аз виждам
как потегляте от всяка гара
със самолети,
влакове
и кораби.
Боя се –
ветровете да не ви обгарят.
Боя се,
че ще срещате и лоши хора.
Момичета!

бързайте, момичета!
Не бързайте, защото вас ви чакат.
Животът е приготвил
за всякоя
един аеродрум,
едно пристанище
и малка гара.
Не трябва
да ви мами всеки шум
със струната на първата китара.
Момичета,
момичета,
момичета,
не всеки полъх е попътен вятър.
Дали целувките
са винаги със мирис на море?
Не искам и да питате, когато
не може вече никой да ви спре.
Бъдете амфори със строгите си линии
и форми, надживели старостта,
препълнени
с очакване и вино,
красиви символи на вечността.
Момичета, момичета, момичета! –
И властно, и примамващо звъни.
...Момичета,
момичета,
момичета,
не бързайте да ставате жени...

(Стоянка Колева-Балева. Хоро за самодива. Изд. „Световит”, 2014)

Д-р Стоянка Колева-Балева. Завършила българска филология. Завършва следдипломна квалификация по радиожурналистика. Защитила докторантура по педагогика в Научноизследователски институт по образование. Била е организационно-педагогически работник и зам.-главен редактор в педагогическо списание и в държавно издателство за художествена литература. В продължение на 10 години издател и главен редактор на независимия частен седмичник „Данъчен вестник”. Член на Съюза на българските писатели и на Съюза на учените в България. Съмишленик и сътрудник на фондация „ЧОВЕЩИНА”. Автор на множество публикации по проблеми на образованието и възпитанието, а също и по въпроси на данъчното облагане в годините на прехода. Самостоятелните ѝ издания са 11, от тях 9 са стихосбирки.

След Сътворението

Затворихме вратите на всичките животи преди този.
Изтрихме случки, хора и събития.

Останал беше поривът един към друг да бърза
от сътворението Божие на световите.
Изригна силата на магнетичното привличане.
Земята и Небето се прегръщаха.
Небето слезе ниско и я обгърна цялата,
така я завъртя, че вече няма спиране.
Блестящи електрически светкавици се стрелнаха.
Небето приласка Земята с най-небесни ласки
от повърхността до течното ядро, до лавата...

Затворихме вратите на всичките животи преди този.
И се отвори път, пресичащ световите.

Аватар

Не разказах за теб на реката,
щеше да го сподели с гората и морето.
Не разказах за теб на вятъра –
щеше да раздуха думите в пространството.
Не разказах за теб на славея –
щеше да изпее песен на птиците.

Влюбеното ми сърце биеше силно.
Толкова силно, че го чу сърцето на Земята.
Земята се завъртя по-весело,
реката зашумя по-игриво,
птиците запяха по-влюбено,
вятърът се издигна до небето.

Докато разбере какво се случва,
усетих твоето сърце да бие до моето,
докато се опомня,
ти ме прегърна.

Стоянка Боянова. Завършила специалността физика в ПУ „Паисий Хилендарски“. Главен експерт в Българския институт по метрология в София. Работи в областта на средства за измерване – твърдост на металите, температурни измервания и количество топлина. Разработва и одитира системи за управление на качеството. Член на Съюза на метролозите в България. Член на технически комитет по акредитация „Лаборатории за изпитване“. Издала е 10 книги: 8 със стихове, един роман и един сборник с разкази. Съавтор на сборници с поезия и разкази. Има стихосбирка на английски и преводи на арменски. За творчеството ѝ са публикувани над четиридесет рецензии. Редактор на книги с разкази, романи, речници и стихове. Член на Съюза на българските писатели.

Как живеем?

Живеем щастливо като деца...
Безразсъдно мечтаем в младостта...
Изпълваме с нерви зрелостта...
Неочаквано стигаме старостта,
загубили вече властта
да се наслаждаваме на сладта,
да се радваме на страстта,
запазили само честта...

И върнали неразумността...

11.06.2014

Ние

*Посветено на абсурда с „ме-кането”
само с глаголи, които не търпят излишните
„е-та” в сегашно време за „ние”.*

Живеем стремглаво, без да се **бавим**.
Минутите в сън от живота си **вадим**.
Правила и закони с удоволствие **газим**.
Децата си само в съня им ги **галим**.

Не другите, а себе си най-често **мавим**.
От нищо за нещо жестоко се **палим**.
С думи остри роднините **жарим**.
Гости все по-рядко у дома си **каним**.

Грешка след грешка в съдбата си **правим**.
С омраза и злоба душите си **щавим**.
От всичко и всеки постоянно се **пазим**.
За ортаци на дявола често се **цаним**.

(„В разговорната реч много често се казва **четеме, живееме** (1 л. мн.ч.), което засега е неправилно.” *Петрова, Стефка*. Българска граматика. Основни правила. 2009, с. 31).

28.08.2013

Д-р Таня Желязкова – Тея. Специалности от висшето образование – философия, български език, реторика. Доктор по теория на познанието. Допълнителна квалификация „икономист-мениджър” – връзки с обществеността. Има професионален опит на ръководни позиции в държавния, частния и неправителствения сектори. Хоноруван преподавател в НБУ. Научен редактор и автор на научни, методически и публицистични произведения. Член на Съюза на учените в България и на Съюза на българските журналисти. Научни интереси: разбиране и информално образование. Работи като парламентарен секретар на Българската стопанска камара – съюз на българския бизнес. Увлеча се по: креативно мислене, творческо писане, танци, рисуване, пеене, агрофитнес и туризъм.

Зениците на Господ са по-древни от всички океани

Хромозомите – спирални мрежици
за улов на древни секретни програми,
са бавно танцуващи влюбени дервиши,
къпещи се в пролетно-лятна река,
безметежно понесена от бистрите вълни
на живота, възкръснала от спомена за
изтекли води на родилка, поели обратно
към Океана на сътворението, тайно милван
от крила на междупланетни пеперуди.
Свещена песен обгръща Земята, молеща се
да надникне в бездънните зеници на
огнедишщата птица на Създателя.

(Публикувано през 2014 г. в литературен сайт за нова **Художествена Литература – ХуЛите**)

Обичам те, Октомври!

(тристишия)

* * *

Плаващ лист
в езеро – кораб на Ной
за мравчици...

* * *

Речни камъни
шепнат – имали
родова памет.

* * *

Падащи листа –
любовни послания от клоните
към корените.

* * *

Косите на поляната
са окапалите игли
на борчето.

* * *

Днес всяко дърво
носи различен цвят
риза.

* * *

Една, едничка нота
да съм от симфонията
Ти, Господи...

(Публикувано през 2013 г. в литературен сайт за нова **Художествена Литература – ХуЛите**)

Гл. ас. д-р Уляна Паскалева. Завършила Факултет „Автоматика“ в Техническия университет – София. Защитила докторантура по електроизмервателна техника. Преподавател в Югозападен университет „Неофит Рилски“ – Благоевград. Автор на стихосбирките „Пътечка към светлината“ (2006, второ прераб. изд.), „Цветни камъчета под дъгата“ (2009), „Душа преди разпролетяване“ (2010), „Седем седмици след Пасха“ (2012). Част от текстовете ѝ са представени в различни сборници и алманаси, както и в литературни сайтове. Хоби: поезия, природа, духовни учения.

Дъжд

Небето придоби любимия ми цвят –
меланж от сиво с много тъмно сиво.
Притихна и се сгуши видимият свят,
и плахо се послуша всичко живо..

Далечен тътен глухо прогърмя,
а тъмнината, бързо запълзяла,
за миг обгърна цялата земя
и тишината замени със хала.

И рукна едър, полегат и силен,
готов света голям да потопи,
ядосан дъжд – студен, обилен,
зашиба всичко – хора и треви.

Вода потече – мътна, силна, кална,
подгизна всичко, с влага се пропи,
а хоризонтът сив за миг припламна,
светкавица от там ме заслепи.

Короната на старата върба
разцепи се и пламна като факел,
полазиха ме тръпки по гърба
и хукнах, ужасът със мен повлякъл.

Дори и аз, любителят на дъжд,
стъписах се, уплаших се дори.
Тревога ме обхвана изведнъж
дали ще мога някъде се скри.

До кости мокър, зъзнец от студа
успях до сухо място да долазя.
Да, много страшно беше на дъжда,
но никога дъжда не ще намразя!

РАВНОСМЕТКА

Не са безкрайно много дните,
оставащи пред мен.
По мъничко от мен отлита
със всеки гаснещ ден.
А спомените ми напомнят,
че имал съм мечти,
прогонващи от мен покоя
в младежките ми дни.
Какво ли съм успял да сторя
на белия ми свят?
Безброй сполуки и неволи
в главата се въртят.
Най-смелите мечти не смогнах
докрай да доведа,
затуй пък неведнъж помогнах
на други във беда.
Опасностите – най-злокобни –
отминаха край мен.
Приятел не един помогна
да крача ден след ден.
Падения, успехи скъпи,
живот като живот.
Борба с победи и отстъпки
във шарен кръговрат.
По съвест винаги съм действал –
ни беден, ни богат,
глава на хубаво семейство,
където съм признат.
Но как спокойно ще затворя
под белия саван
очите, вперени в простора,
не знам, това не знам !

Доц. д-р Христо Христов. Възпитаник на Медицинския университет – Пловдив, където е ръководител на Катедрата по физиология (до 2006). Доцент по физиология в МУ – Плевен. Научни интереси: физиология на труда и ергономия. От дълго време се занимава с проблемите на храненето. Има множество публикации и 4 изобретения. Издадена стихосбирката „Сам в дъжда” (2008), приет за печат сборник с разкази и подготвени за печат сонети и новели. Харесва произведения, разкриващи душевния живот на човека и емоциите възникващи в човешките отношения, поради което не харесва метафоричните поети. Харесва Плевен и обича Пловдив (където е роден).

ПОСВЕЩЕНИЯ

Юбилейно

На проф. д.ф.н. Никола Балабанов

Днес е един специален ден,
на бележит Професор посветен,
с код в жълто синоптично оцветен.
Той всепризнат е атомен физик,
белязан кармично да бъде стоик,
с усмивка в синьо пред нас застава,
нека Му дарим минута Юбилейна слава!
В онези времена динамични
той беше ректорът с почерк специфичен,
с вродения си такт и дипломация
тушираше всяка стресова ситуация.
За студентите е Професорът достолепен,
за дамите – галантен кавалер приветен,
и като арт летописец се изяви
в онези противоречиви дни.
Така възникна една верижна реакция –
Чрез артистичен прочит и книго-документация.
В началото бяха „Закачките”¹ колоритни
за персонажи и етюди елитни.
По-късно на фона на прехода безкраен
избра „Парчета”² от пътя ни неравен,
умело „Мечти и реалности”³ възкреси
като мост символичен до наши дни.
Освен това, като гид ни поведе по света
с „Пътища и спирки”⁴ към мечтани места.
Така Професорът сътвори едно наследство ръкотворно,
коректно, точно, документално и безспорно!
Професоре,
Честита Юбилейна дата!
Бъди все така на гребена на вълната!
Бъди все така на висота
с оптимистичен поглед към света!

Да бъде!!!

15 май 2012 г.

Аудитория 6 на Ректората на ПУ „Паисий Хилендарски”

¹ Н. Балабанов. Закачки с миналото на университета (2002).

² Н. Балабанов. Парчета от спомени (2007).

³ Н. Балабанов, Пловдивският университет – мечти и реалности (2009).

⁴ Н. Балабанов. Пътища и спирки, срещи и преживявания (2007).

Мъжете – Поети

Тревожно извиках Мъжете – Поети
от час по величие, от редовете
на Историята строга, за да припомнят рани,
страдания и достойнства забравени!
Да посеят отново в сърцата на хората
простите истини и древните ценности!
Да отправят гръмовно своите послания
към идните българи!
А нашето Време със себе си носи истини
злостни
и заредено е, и ранено е с гromящи
въпроси...
Нашето Време под свитите вежди
зло се оглежда, ръмжи и гъмжи,
неистово стене от грозни проблеми,
от промени и смени,
от компромати, от бедни, богати,
но не във душата!
И объркани, и зашеметени се давим
безцелно,
безцветно и смешно, и ужасено.
Подменени и грешни, неистински и
неискрени,
сломени и жалки, изпепелени и вкиснати –
безпомощни, малки, притиснати, писнали
от мутри, бухалки, от партии, лидери,
от стрес – ежедневие,
от хляба ни – беден, наведен
от закани, покани и обещания...
А сме без Вяра и толкова смазани...
Животът ни – три синджира рани е...

Дори и децата ни – и те ни наказват!
Те си отиват – гласуват с краката си!

Напускат земята ни – не са тук щастливи!
Тук те са бедни, ограбени, грозни!
Даже животът им – и той под въпрос е!
Българийо майко, спомни, доведи ни
Мъжете велики на тринайсет века твоя
История!
Нека отворят, опожарени и скъсани –
прашните страници на вековете отминали!
Нека припомнят, горди и страшни, сурови
години
и вечните стойности, вечни достойнства
на Народа ни български, на великите
Българи!
.....
Мъжете – Поети като ярки комети
огряха небето на двете столетия.
И с Вяра, и с Воля, по-силни от кръст,
оставиха Име, оставиха Слово
и за тях няма и няма пръст!
Мъжете – Поети си тръгнаха рано –
толкова млади от своето Време – за да
останат
в народната памет с Живот и със Слово!
Куршум и бесило – бяха безсилни!
Днес – Те са по-живи!...
Сега викам ги трепетно
от редовете на Историята строга –
да могат да видят, да вдишат нашето
Време!

Дали ще останат?
Какво ще напишат?
Отново – разстреляни?!

(Бистра Ранева. Разстреляните Поети. 2000)

На сина ми Ал.

Защо си тръгват толкоз рано
синовете ни, обичаните ни момчета?
Безмилостно съдбата сипа много рани
в живота им, в таз книга недочетена...
Смъртта внезапно ги повика. Зла орис, нежелана...
Остават спомените – някои неразцъфтели,
а други свой живот, задъхан, заживели...
Към тях посягаме, от мъка полудели,
а те са толкова далечни и нетленни...
Запазили са шепа свидни мигове
от миналото общо, споделено...
Неутешими, се връщаме, с оловни котви винаги,
от скръб и отчаяние окършени,
и пак ще питаме Всевишния,
горещо ще го молим и ще искаме
за миг поне да върне нашите момчета...
Молбите и молитвите ни искрени
ще пламват, ще раздират и горят небето,
угнетени, притихнали и непотърсени,
а после ще гаснат, Бог не намерили..
Къде е Той – умислен, недостъпен, свъсен...
И всяка тиха и смълчана вечер
ще дирят и зоват внезапно тръгналите ни момчета...
А от безкрайната безстрастна Вечност,
копнеещи, безмълвни и невидими,
те ще ни прегръщат, обичат и прощават...

(Бистра Ранева. Приказки за теб. Под печат)

Гл ас. Бистра Ранева (Маркова), инж. химик. Работи в Институтът по оптически материали и технологии „Акад. Йордан Малиновски” към БАН. Научни интереси: среди за оптичен запис, холография, бихромирани полимери, наноматериали. Издадени книги: „Децата ни, наркоманите (1997), „Мое Съвремие, Ножовремие” (1998), „Приказки за Космическия дърводелец” (1998), „Неприказките и Космическия дърводелец” (1998), „Космическия дърводелец, Звездите, цветята и хората” (1999), „Ножовремие, НАТОвремие” (1999), „Разстреляните Поети” (2000), „Приказки и Неприказки за Космическия дърводелец” (2001), „SOS! Децата ни – наркомани са” (2002), „Иван Абаджиев – тайни, възход и Голгота” (2007), Контекст: „Космическия дърводелец, Земята и приказките” (2009), „Иракли, Поезия и Мутровремие” (2009). Хоби: литература, рисувана коприна, спорт, туризъм. Инициатор и председател на Национално движение „Деца срещу дрогата” – www.nddsd.eu.

Тъжовна обич

ТОЙ:

За нищо не ми трябват сега,
но важно е все пак, че Вас ви има.
Че там далече, в родната страна
за мене мислят. Нищо, че проклинат!

ТЯ:

Любими синко, ние не кълнем.
Къде си чул ти майка да проклина
Единствен син, единствено дете,
че е потърсил своя път в чужбина?

ЕПИЛОГ

Мила майко, зная: Ще се върна!
Ще се върна, тебе да прегърна.
Не плачи за щяло и нещяло
и кат` чуеш: „Облаче ли бяло...”

Кумири и любов

На българския бас Борис Христов

Любов – това е пеперуда –
летеше – няма я сега,
вълна от огън с треска луда
и бързо гаснеща дъга.

А времето е с власт сурова –
обичаме, но с вечен страх –
кумир – и той разочарова
и нещо светло става прах.

Но пазя аз и в час критичен
любов, която не горчи –
любов към твоя глас магичен,
сега в ефира той звучи.

Една любов сред всички други –
и тя започна като тях,
за нея нямам аз заслуги,
гласа ти чух и ... онемях.

Човешки глас – природно чудо!,
но не за дни – за векове,
със сила на морето лудо
и наште родни върхове.

Понякога тъга ме свива,
но ето – слушам – пееш ти,
гласът с тъга – тъга приспива
и с радост в радостта трепти.

На твоя глас му е подвластна
човешка болка и любов
и как отдавна ме прехласна,
но пак го слушам, сякаш нов.

Любов, която не ревнувам
от пълна зала с вик в уста,
когато мощно “БРАВО!” чувам,
е най-голяма радостта.

1984 г.

(Денка Куцарова. На моста. Поезия. 1991.
<https://www.smashwords.com/books/view/15905>)

Доц. дмн Денка Куцарова. Завършила Математическия факултет на Софийския университет с пълно отличие. Първа награда на републиканската студентска олимпиада по математика (1977). Защитава кандидатска дисертация по функционален анализ и постъпва на работа в ИМИ – БАН. Доктор на математическите науки в БАН по специалността математически анализ (2009). В момента има открита процедура за професор в ИМИ – БАН. От 1990 г. насам тя посещава по покана много университети в различни страни – понястоящем е преподавател в САЩ (Department of Mathematics, The University of Illinois at Urbana – Champaign Urbana). Първите си стихотворения с нарисувани собственоръчно илюстрации към тях написва като студентка – на перфокарти за старите големи изчислителни машини. В края на 1991 г. издава сама първа стихосбирка: „Ако страхуваш се да страдаш”, която включва 63 от написаните дотогава 300 стихотворения. Издадената в електронен вариант следваща нейна стихосбирка „На моста” (1991) е преработено издание на първата, като в нея са включени и копия на някои илюстрации (<https://www.smashwords.com/books/view/159054>).

Бъдни вечер без татко

Семейството събра се пред елхата.
Лампички просветваха във такт.
Примамваше трапезата богата,
но татко липсваше сред нас...

Усещах страшна празнота...
Всички седнаха на старите места,
татко беше скрито в нашите сърца,
но тягостно бе в моята душа...

Никой не можеше да го замести
и разговорите да доминира,
да подеме звучно Коледните песни
и радостта при нас да не замира...

Искри бенгалски пламнаха в нощта
и весело проблясваха край нас.
Запах отново песента,
но мъката сви моя глас,
когато мама ни напусна.
Тихо и кротко да не ни смути
в трапезарията тя се скри –
мъката в сълзи да облекчи
и празника ни да не развали...

Само за миг се отдели
и върна се усмихната сред нас,
в сърцето скрила своите сълзи,
ала душата ми обви се в мрак...

Неуморно времето лети...
На Бъдни вечер страшно се усеща
промяната от миналите дни
и липсата на скъпи хора в тази къща...

25.12.2013

Доц. д-р Ели Василева. Завършила електроника и автоматика. Преподавател в СУ „Св. Кл. Охридски“. Научни интереси: информационни и комуникационни технологии и дигитално разделяне. Обича да пее и танцува; да слуша музика – оперна, латино, хард-рок; да ходи из планините; да кара ски и сърф, да играе тенис и изобщо – да спортува. Интересува се от история, древните цивилизации, митове и легенди... Предпочита фантастика/фентъзи и приключенски филми и романи.

Посвещения

*На Иван Манолов –
уредник на музея в
с. Караклия, Молдова*

Музеят ме посрещна в полумрак
и в здрач разгледах експонатите.
И въпреки това усетих, че богатството
носител е на позитивен знак.

Разбрах, че не старинното, а себе си
е вложил тук търсачът и създателят.
С десетилетия той разгадавал гатанки,
но и на нас е предоставил ребуси.

Един от тях – нима рационално е
без полза, само с голо родолюбие
да дириш истини, да ги разбулваш –
от старо време жар и в нас да пламне?..

... Пред подредените витрини поглед
спирах
и безпроблемно даже текстове четях...
Как можех в мрака?

Късно проумях,
че от музея светлина извира.

На сцената...

*На Андрей Медникаров
по повод 90-годишнината му*

На сцената си чародей –
уж все един, но... сто лица.
Герой игра, но и злодей,
бедняк ти бе, но също цар.
С какво сърце, с каква душа
даряваш ти героя свой!
Страхувам се да не сгреша –
Андрей ли си или пък Той,
героят ти – пореден връх,
във който ти си въплътен...
Все гледам те (спрял даже дъх!) –
учуден съм и изумен,
че виждам друг, не теб, Андрей,
а прокурор и адвокат,
мъдрец, слепец, архиерей,
и дон, селяк, барон, чудак...

На сцената – все без антракт...

Дъждът

На поетесата Анита Коларова

Дори да иска да опита
да скрие стъпки във мъглите,
дори в тревите тих да шумоли,
пак в мене стих един долита,
от лириката на Анита:
„Дъждът не може тайно да вали.”

Доц. Живодар Душков. Завършил е история и българска филология във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий”. Заслужил доцент на РУ „А. Кънчев” (2010), където е работил (1976 –2010). Автор е и на повече от 130 научни изследвания и 1100 публицистични и научнопопулярни статии. Редактирал е десетки научни и художествени книги и вестници. Издал е 20 научни книги или учебно-помощна литература, 4 стихосбирки, белетристични сборници др. Негови произведения са включвани в различни сборници и антологии. Носител е на Димитровска награда (2003), Годишната награда в областта на хуманитаристиката на Съюза на учените – Русе (2006), Награда „Русе” в областта на публицистиката (2007), Златна значка на Русенския университет (2007), Златно перо на СБЖ (2008) и на други отличия от литературни или журналистически конкурси. Член е на Съюза на българските журналисти и на Съюза на учените в България.

Към съвременника

В самотни часове ще се намерим,
ще капе дъжд в среднощната тъма,
една огромна пламнала тъга
залог ще бъде за доверие.

Ще ми протегнеш ли ръка тогаз,
ще стоплиш ли сърцето ми изстинало
от болката на толкова години,
която ще се шмугне между нас.

Ще бъдат мъртви старите илюзии
и пусто в празното сърце,
и две безпомощни ръце
ще трепкат в мрака гузно.

Ще ми протегнеш ли ръка тогаз,
ще стоплиш ли сърцето ми изстинало,
аз ще те търся все така неистово
до своя сетен час.

1971 г.

(Иван Г. Пенев. Сбогом на илюзиите. Изд. „ЗОВ КОМЕРС“, София, 2012)

Взор последен

На Мара

Взор последен, бистър миг,
лъч на скрита светлина,
бликащ и угасващ миг,
потопен от тъмнина.

Взор последен, жизнен миг,
мимолетен земен мир
с пулс и спомен във тупик,
вековечен във ефир.

На Зорницата лъча
нежно те пое навън
и отнесе свежестта
с колесница, като сън.

Взор последен, вечен миг,
миг овеян от скръбта,
искрящ, мил със пъстър тик
в тогата на обичта.

22.01.2000

Две смаяни очи

На Мара

Две смаяни очи ме питат:
„Дали това е вечността,
когато грижите умират
и то навей от пролетта?“

„Дали живот е миг – телесен,
а вечността – спокоен дух,
отнасящ ни във мир чудесен
със топлота един към друг?“

С пламък нежен на кристал искрящ
две смаяни очи горят,
молят, търсят отговор крещящ
с взор вече от тъга облят.

Искрицата пламнала замря;
пое я вечността отвън,
а кандилцето самò горя
като трептящ, изминал сън.

26.01.2000

Сън

Ухание от устни свежи
донесе вятърът в нощта.
И с факел, пламнал от копнежи
аз търсих те до сутринта.

Аз чувствах, че си в тъмнината
почти докоснах те с ръце,
но се изгубих във гората
с ключа за твоето сърце.

Отчаян, спрях се да почина
за миг край бистрия поток
и твоят образ, несравнима,
при мен дойде в съня дълбок.

Сънувах, че вървим в безкрая.
– Къде? Не помня! – По света!
Но вярно водеше ни зная
компасът наш на радостта.

Край нас шумяха ветровете,
ръмеше кротко топъл дъжд,
когато от любов обзети
прегърнахме се изведнъж.

Ти беше моя под звездите,
а аз – затворник в твоя плен.
Целувах устните, косите,
ръцете, вплетени във мен.

Докато тази нощ не стихна
и с нея в първите лъчи
сънят прекрасен не затихна,
целувах светлите очи.

Къде не търсих по земята
сред хора, шум и суета,
във облаците, в механата,
от образа ти мил следа?

Сега над листа бял надвесен
ей тъй, черта подир черта,
рисувам твоя лик чудесен
с компютъра на любовта.

На файл след туй ще го запиша
и ще те гледам всеки ден,
с надеждата, докато дишам
наяве да се срещнеш с мен!

Професор Константин Мутафчиев. Завършил химия в Химическия факултет на Софийския университет „Св. Кл. Охридски“. Доктор на медицинските науки и доктор по химия. Бил е началник на Централната химическа лаборатория в Стоманолеярнен завод в Плевен и преподавател в МУ – Плевен (1975–2007). Автор на над 100 научни публикации в български и чужди списания, които са многократно цитирани от наши и чужди автори. Член е на СУБ и на American Chemical Society. Удостоен е от МУ – Плевен с наградата „За изключителни заслуги“. Общински съветник в Общински съвет в Плевен през мандата 2011–2015 г.

Любимото ми цвете е букет прекрасен

На Вили с любов!

Цветя различни природата създаде,
и всичко на човечеството тя предаде.
Цветя различни в своите краски,
с аромата свой и нежни ласки.
Красят те всеки, който ги обича,
за тях готов е всеки винаги да тича.
Цветя красиви, алени, червени,
Цветя прекрасни и снежно бели,
Цветя пембени и даже въззелени,
Цветя във жълто и небесно синьо,
Цветя в розово и огнено-червени,
Цветя привлекателно магнитни, нежни.

На вид ситни, дребнички такива,
но ароматът им силно ни опива.
Други едри, разкошно разцъфтели –
те привличат силно всеки без предели.
Трети къдрави, дори и трънливи –
още по-магнитни, макър и бодливи.

Любимото ми цвете е още по-прекрасно,
то е най-магнитно, най-ароматно.
Съчетало е всички багри нежни,
в розово, в червено и бели багри снежни.
То не е цвете обикновено, а букет от
аромати
на благоуханни цветя земни и цветя
неземни.

22.04. 1991 г.

Огромната пружина

На Христо ...

Огромен скок природата направи,
създаде теб – чудото човек.
Закон обществен те донаправи
и властващ веч навред от век на век.

С голям заряд си устремен напред,
в бездните вселенски гдето няма край.
Откриваш нови светове навред,
где умът твой всемогъщ дерзай.

Природата – най-велика сила,
любов вля в материята жива.
Над таз любов природна, човешка,
няма власт, защото е младежка.

Тя и в мен вля любов към живота,
любов към труд и хора човешки,
и устремно тласка ме напред
да обичам красотата по младежки.

Любовта е огромната пружина,
която в човека енергия внедри
и кат сговорна верна дружина,
в спиралата на живота го подреди.

В любов облян човекът твори,
надниква в нишите природни,
тъга и радост той ще сподели,
стига да е мир, да сме свободни.

Доц. д-р Марияна Любенова. Завършила е екология в Биологическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“. Преподавател в катедра „Екология и опазване на природната среда“ на факултета. Научните ѝ интереси са в областта на растителната екология, мониторинга, моделирането и опазването на екосистемите. Публикувала е 10 специализирани книги и около 150 научни публикации. Член на СУБ. Хоби: обича цветята, книгите, природата и да пише за тях. Девиз: „Любовта ще спаси света.“

Акростих

На тебе никой не прилича –
Аз дълго търсих по света,
Но срещнах моето момиче,
А с нея срещнах любовта...
Дали във радост или в мъка
Един живот за две души,
Така да мине – без разлъка!
Обичам те! До мен бъди!

Д-р Петър Ефтимов. Завършил ветеринарна медицина в Лесотехническия университет – София и специалност „Молекулярна биология” в СУ „Св. Кл. Охридски”. Работил в клиника „Анимо” и в Централна ветеринарна клиника. Специализирал спешна медицина и реанимация, посещавал курс по репродуктивна медицина в централата на Minitub, гр. Мюнхен. Има интереси в областта на регенеративната медицина, терапия на екзотични домашни любимци и диви животни. От януари 2013 г. е редовен докторант в Катедрата по биохимия на Биологическия факултет към СУ „Св. Кл. Охридски”.

Словестност и жена

Тя каза ми разплакана веднъж,
че трябва да мълчим
поне докато бурята премине
над смачкания покрив на фургона
с разбитите прозорци
и без врата.
Това домът ни бе...

И аз –
като наивник неспасяем
се съгласих
и млъкнах изведнъж,
докато тананиках си
мелодията за героя.

Не съм могъл да зная,
че се мълчи с жена
единствено когато
сте вплетени от страст,
или поне я топлиш с длани, докато трепери
гола...

Защото ако млъкнеш
за същественото –
под натиска
на мимолетен женски прихот –
докато капки безнадеждни трополят
по ламаринения покрив,
ще вкараш вътре тишината,
в която вместо смях
на двама
ще се пронася само кикот
после...

Тя каза ми.

Тя плачеше.

Аз мислех си...

Смях и кикот.

Сълзите женски.

И думи, думи, думи!

Накрая тишина.....

Дисекция на един успешен брак

На Б.

Тя
не ми създава
никакви проблеми –
отдавна платила е за мен
с имитативни статери
на пазара за слуги
във Триест....

Проблемите
си ги създавам аз...

Когато тя
разхожда се из царицата
и скубе плевелите –
аз бълнувам,
че е в лехата с лавандула
и се целува с друг...

Докато с пръчка гони
плъховете из мазето
си въобразявам,
че ми съсипва тайно
лъвската перука –
за да ме унизи
на следващия карнавал.

Когато плаче,
си мисля аз предателски,
че ми играе
тъпи
женски номера.

Особеното между нас е,
че аз съм внук на

Игор Северянин
и едновременно
кузен на Ричард –Лъвското Сърце,
докато тя
жена съвсем обикновена е –
макар и топла –
ухаеща на водорасли
и разпиляваща наоколо
необичайна светлина.

Във моя случай
природата отдръпнала се е дискретно –
to have a little rest –
докато при нея
тя активира постоянно
катаклизми,
предсказвани
от мен с научна убеденост.

Затова съдбата ни е
все да се нагърбваме
с проблеми,
които и Господ–бог
не може да реши...

Но ако всичко
бе така трагично –
защо се смеем
като малоумни,
когато съдружието ни
се спъва примирително
в цветята пищни
пред дома ни
стар !?

Доц. д-р Пламен Пъчев. Завършил международни икономически отношения. Преподавател в Стопанския факултет на ЮЗУ „Н. Рилски” – Благоевград. Научни интереси: предприемачество, икономика на малките и средни фирми, финансиране и кредитиране. Хоби: поезия; колекциониране на всичко (без кибрити и кутии от бира) – главно рисунки на художници като Бешков, Майстора, Илия Петров и т.н.

Живей и се радвай

Живей и се радвай на този живот, изпълнен със радост, със грижи, с вълнения. Защото живота е само един и е низ от проблемни и щастливи моменти. Живей и се радвай на всеки момент, изпълнил сърцето със радост.

Живей и тогава, когато събата е отредила за теб и най-лошата изненада. Живей и се радвай на този живот, защото минава, отлита и като листи на календар редуват се радост, тъга, любов и омраза. Косите белеят, но младостта остава за винаги млада.

Живей и се радвай на любовта, на човека застанал до теб. На нежността, на това, че го има мъжкото рамо, на което склонила глава ти получаващ утеха. Любовта твори чудеса, тя прави живота ти лесен, но без нея без любовта живота какво е – една сивота.

Живей и се радвай и в този момент, когато в очите има сълзи на радост и болка. Живей и се радвай на този живот, на който отдаден си изцяло. Живей и се радвай на своят живот, защото един е, друг няма. Живей и се радвай на всичко в света, което те удовлетворява.

Живей и се радвай на своите деца, на бъдните поколения. Защото те носят частица от теб и от твоят живот и чрез тях и чрез техните деца и чрез следващите техни поколения животът и радостта ти ще продължат да живеят.

14. 05. 2014 г.

Доц. д-р Снежанка Иванова. С 28-годишен стаж в областта на ветеринарно-санитарната експертиза и контрол на храните, както и 11-годишен стаж в областта на бактериологията и бактериалните болести. Работи в Националната референтна лаборатория „Туберкулоза и антракс” в Българската агенция по безопасност на храните (БАБХ). Има съвместни разработки и с колеги от Висшия военно-медицински институт и от Медицинския университет. Има 40 научни публикации, отпечатани в научни сборници от конференции с международно участие. Интересува се от литература и изкуство. Посещава оперни и оперетни спектакли, както и театрални постановки.

Наследственост

*На майка ми**

Ти беше за поезия създадена,
но времето за нея ти спести.
На своите обичани цялата отдадена,
от нощите откриваше за своя стих!

И днес, когато теб при тях те няма,
а ние сме от грижи тъй улисани,
не виждаме, че върша аз измама –
записвам твоите куплети ненаписани!

Аз вярвам, че предавам твоя мисъл,
която да напишеш ти не си успяла!
И всичко тук, което съм написал,
чрез мен да кажеш ти си пожелала!

Прощавай, че поставям своето име,
но тъй устроен е светът –
не вярваме, че можем да твориме
чрез минали отвъд!

(Румен Цанев. Живот. Изд. къща
„Диагнозис Прес, 2003)

Портретите

На родителите ми

От стар портрет, тъй пожълтял,
ме гледа млада двойка.
Че миг щастлив е заковал
там млад мъж и девойка!

До тях портрет по-нов и свеж –
на старец и старица.
Това е същият младеж
и същата девица!

Един до друг стоят допрени
тези трогателни портрети,
но между тях стоят стаени
години без възврат иззети!

Години дълги на стремежи
по пътищата на съдбата,
които времето бележи
безмилостно върху лицата!

* Поетесата Бленіка

* * *

На моята майка

Виждам те пред мен – тиха, нежна,
приятелко моя, майко добра.
От един човек посивяла,
за да дадеш сила на света.

Изпълнила своя дълг докрай,
сега почивай, мила моя!
С блянове, мечти в душата
запази себе си докрай!

Завръщане към спомена

На Жоро

Самотна вървя по свечерените улици,
където се разхождат щастливи влюбени
и на сърцето ми става болно тежко –
далече си ти от мен.

Далече си ти, моя радост и болка.
Далече си ти, моя любов...
А бяхме щастливи, когато по тези
свечерени улици се движихме двама с теб.

И аз, като премръзнала гургуличка,
сгушила се до мъжкото ти рамо,
чувствах неповторимата радост:
да обичаш и да бъдеш обичан.

Самотна вървя по свечерените улици,
където се разхождат щастливи влюбени
и живееща със спомена красив,
аз те чакам отново при мен.

Янита Белчева. Завършила Държавния библиотекарски институт със специалности библиотекознание и библиография. Библиотекар в Института за етнология и фолклор с етнографски музей на БАН.

ХУМОР И САТИРА

Край мене има полицай

Защо съм толкова спокоен?
Сърце ми весело играй,
със дух съм творчески и боен –
край мене има полицай!

Не знае страх или умора,
не спира го дори студа.

Той бди с любов към всички хора –
да не изпаднат във беда.

О, нека да цъвтят цветята,
в небето слънце да сияй,
да скачат весело децата –
край мене има полицай!

2012

Ежедневие

Три лева дневно е водата,
за парно – пенсия не стига.
Какво ни дойде до главата,
стандартът Им да се повдига!

Да има евтина енергия –
това е толкова опасно!
От нея хваща Ги алергия
и почват да крещат ужасно.

Защо да търсиме закони,
да мъчим бедните студенти?
От тях ще трупат милиони,
а ний на Бога сме клиенти.

2013

Александър Карастоянов. Завършил физика – производствен профил. Гл. асистент в катедра „Физика” на Техническия университет – София (до 1994). Действителен член на Нюйоркската академия на науките. Научни интереси – ядрена и теоретична физика. Хоби: поезия, шах (кандидат майстор на спорта).

Времето

(Жалбата на стария ерген)

Времето, ако можех да върна назад,
мисля си, какво бих опитал да сторя?
Първо, понеже щях да съм млад –
да спечеля богатство, да издигна палат
и вратите за вас да отворя!

Но палат без принцеса не бива!
Ще намеря девойка красива,
на палата изящна украса
във покоите нежност да внася!

Да отгледа и възпита деца,
да изпълни живота ми с ласки,
две горещи, щастливи сърца,
сладка обич – без лъжи и без маски!

Времето, времето, само как отлетя!
Не намерих девойката. Със кого ли е тя?
Не спечелих богатство, не издигнах палат...
Грохнал старец съм вече, а бях толкова
млад!

02.06.2014, София

Съвременна загадка

Стефан е влюбен безумно в Мария,
тя до полуда обича Иван,
той пък мечтае за Стефан, горкия!
Как да излязат от този капан?!

Те са и близки приятели, тримата –
страда за другия всеки от тях!
Плаче Мария, на Стефан любимата –
как, да обичаш, оказва се грях?!

Тъй е, различни са днеска младежите.
По-странни чувствата, мечтите, копнежите.
Нещо не схващате? Ваш е проблема!
Използвате стара, изтъркана схема!

02.06.2014

Проф. дхн Александър Милчев. Завършил химия – производствен профил. Ръководител на изследователска група за теоретични и експериментални изследвания на процесите на електрокристализация и председател на Научния съвет на Института по физикохимия „Акад. Ростислав Каишев” към БАН (до 2010). Научни интереси: електрокристализация; електрохимично зародишообразуване и кристален растеж. Хоби: проза, музика.

Познание

Природата да се познава е полезно,
но запомни, че всеки път в захлас,
щом ний надникнем в бездната,
и тя наднича в нас ...

1999 – 2002 г.

В какво е разликата

На А. Б. Чубайс

А това мое признание
забравете, скрийте го дори:
науката превръща парите в знания,
а иновациите – знанията в пари ...

Март 2009 г.

За творчеството

На Н. В. Михайлов

Ще ви напомня просто, господа,
това, що във света отдавна е привично:
че средствата са винаги ограничени,
а творчеството, като Космос - безгранично!

Република Корея, 2006 г.

(Из „Дружба, Творчество, Память”, Дубна, ОИЯИ, 2009)

Подбор и превод от руски: д-р Бойко Вачев, ИЯИЯИ – БАН

Акад. Алексей Нурайрович Сисакян (1944 – 2010). Руски учен в областта на физиката на елементарните частици, теоретическата и математическата физика, академик на РАН, доктор на физико-математическите науки, директор на Обединения институт за ядрени изследвания в Дубна. Един от основателите, вицепрезидент и завеждащ Катедрата по теоретична физика на Международния университет за природата, обществото и човека „Дубна”, професор в МГУ „Ломоносов” и зав. катедра на Московския физико-технически университет (МИФИ). Автор на 8 поетически сборника и над 45 литературни публикации.

Жив е бай ти Ганю

Жив е бай ти Ганю от Балкана!
– як си е и ни лежи, ни пъшка;
По-свиреп политикан той стана
– развъртял се е със сила мъжка.
Гочоолу и Дочоолу са баш юнаци здрави,
Данчо Хайрсъзинът с противници се справи,
Гунчо Адвокатинът дела печели
(вие вече сигурно за туй сте чели).
Всичко си върви по правилата,
съобразно с нашенските нрави;
свикнал е народът ни с теглата,
а сега пък сам да се оправя.

6.10.1996 г.

Кариера

Мерак преливаше в сърцето му за слава;
бръмчаха мислите му като мухи в буркан
в простор да излетят, природата не дава –
роден бе да живурка дребен, замотан.

Учи там някак си, не знам какво завърши;
потегли към наука – ум не му достигна,
но – без да може сам носа си да избърши –
до званийце се все пак някакво издигна.

Мерак за големство неспирно го тресеше,
набираше злина, но кротичък си беше.
– На шефа си поднасяше ибрика.
Сърцето му във склад за злоба се превърна.
Един ден мислите му дяволът обърна
и – Еврика! – хвърли се в политика.

7.03.1992 г.

(Ангел Балевски. Поет и сатирик. 100 години от рождението му). Акад. изд. „Проф. М. Дринов”, С., 2010)

Кой

Кой съсипа ни страната?
Кой прокуди ни децата?
Кой с народа ни се подигра?
И превърна всичко на игра.

Защо вечно нас ни лъжат.
Обещавайки ни все блага.
И нали сме си наивни –
хак да ни е сега!

Той ли трябва да ни води?
И проблемите ни да реши.
Накажете тез лъжци!
Я в ръцете се вземете.
И сами живота си подредете.

14 юни 2014 г.

Доц. дгн Богдана Зидарова. Геолог-геохимик. Работила в Института по минералогия и кристалография „Акад. Иван Костов” към БАН (до 2011). Научни интереси: минералогия (морфология, приложна минералогия, кристален растеж), газово-течни включения (в природни и синтетични кристали), спектроскопия, геохимия. Съавтор на откритие № 4 за България (заедно с акад. Ив. Костов, доц. М. Малеев и 6 специалисти от бившия Съветски съюз). Хоби: балет, спорт, древни цивилизации, криминалистика, поезия, изкуство.

ПРИЯТЕЛ В НУЖДА СЕ ПОЗНАВА

Враговете му подпалиха чергата,
но верни приятели не се двоумяха
и веднага вода му подляха!

ГЛЕДНА ТОЧКА

Ако бълхата е на главата на жирафа,
е напълно закономерно
да гледа на околните високомерно!

СПОСОБНОСТ

Богатият откъм нищета
със завидна рутина
изпълва всичко с празнина!

ДЕМОКРАТ

Дами, настоявам без никакви намеци
и в облеклото ви да има
прозрачност без граници!

ТРИ В ЕДНО

Ефектът е троен:
дебелоглав, дебелоок, дебелокож,
но иначе – троен!

ПРИ ДЕМОКРАЦИЯТА

При демокрацията е цветно, а не сиво!
При демокрацията
всеки има право да му е криво!

МНЕНИЕ НА ОБСЛУЖВАЩИЯ
ГИЛОТИНАТА

Ако шията ви не е защитена,
а повдигате остри въпроси,
значи шията си го проси!

ПОЛИТИК ОТ НАРОДА

На хората проблемите познава,
защото сам им ги създава!

БУДИТЕЛИ

Служба „Събуждане по телефона“
набира будители!

При условията ни родни,
може и народни!...

УЧУДВАНЕ

Не съм им правил добро,
а те ме мразят! Защо?

ПРЕДПАЗНИ МЕРКИ

Днес всеки политик е огнеупорен
в своя политически плам!
Затова и няма политик,
който да е изгорял от срам!...

ТРАДИЦИЯ

Приемният му ден е всеки ден!
Така той спазва старите завети
да приема всеки ден! Рушвети!...

ГОРНО И ДОЛНО

Причинно-следствените връзки
не са произволни:
Колкото по-отгоре се лъже,
толкова лъжите са по-долни!

КОНФЛИКТНО

Пустинята смята оазиса
– и в това е констатацията –
за срамно петно,
развалящо ѝ репутацията!

БЯГАНЕ С КЪСИ КРАКА НА ДЪЛГИ
РАЗСТОЯНИЯ

На родното правосъдие все му убягва
как лъжата късокрака истината
надбягва!

Доц. д-р Веселин Босаков. Завършил социология в Ягелонския университет, гр. Краков, Полша. Работи в ИИОЗ – БАН. Научни интереси: история на социологията, социология на религията, критична теория. Хоби: хумор, сатира и забава. Автор на хумористичните книги: *Временни проблисъци по време на временна криза*. ИвРай, София (2013); *Щръкнали мисли на един натърчен мозък*. ИвРай, София (2011); *Ерос на гости на Купидон*. Мико Дизайн, София (2002).

Охлюв и Хамелеон

Охлюв и Хамелеон не другаруват,
но безспорно си приличат във едно:
Когато с другите общуват,
не ги смущава безчестното петно!

С пълзене Охлювът достига до върха,
като покорно кима със глава.
Хамелеонът се добира до целта,
като си сменя непрекъснато цвета.

Атестиране

Започна ново атестиране
на поредното галопиране.
Всеки трябва да покаже
за пет години какво може.
Колко публикации
може да напише
и в колко да се впише.
Колко комбинации
може да направи,
данните да пооправи,
с готови изрази да ги поскалъпи,
та никой да не може да му отстъпи.
А на Запад за една година
по една публикация успяват
да издават едвам-едвам
със сериозни екипи хем,
с оборудвания и химикали бол,
а ние не щем да кажем,
че у нас „Царят е гол!“
и доказваме как вървим напред
с публикации поне пет,
как можем да ги прередим
и на състезание с тях
можем да се явим,
но на състезание не какво и да е,
а състезание за премиране
по всякакъв род модифициране.

(Климентина Демиревска. Разни мисли и съждения. С., 2013)

Частичен образ на някои съвременни младежи

С дъвка в устата
и тъмни очила пред очите или на темето на главата.
Модерно – с гуменки или кецове на краката,
и съвременно – със смартфон в ръката.
С метален гердан на шията,
който е по-тежък и по-скъп от този на застаналия до него – демек комшията.
С различен цвят тапи и наушници, сложени в ушите –
музикален съм, а не глух, моля да не сгрешите.
Понякога се срещат и два еднородни или разнородни чешита,
които са свързани общо само с по една тапа в ушите.
И – за да е почти пълна картината,
носи огромна раница на гърбината
и с нея удря наляво и надясно,
стоящите до него – минимум двамината.
Като се качи в автобус или трамвай,
гледа да седне на стола, а на по-възрастния нека му се отели вола.
И отгоре над всичко, младежът те гледа враждебно и злобно,
защото можеш да го изместиш от този стол,
който в случая за него се явява царски престол.
И – за да не стане при нужда от столчето,
виждате , че по следния начин реагира дявълчето –
упорито разглежда пейзажа навън през прозорчето.
Но това не е надеждна реакция, за да си седи на столчето,
затова имитира нещо друго дявълчето:
сваля тъмните очила от темето пред очите
и се прозява усилено, както правите и вие, когато искате да спите.
Но най ми е тъжно, мъчно и болно,
когато сутрин в транспортното средство чувам неволно
бодър, но злобен младежки глас да пита всички нас:
Къде в този ранен час са тръгнали тези пенсионери?
И тогава веднъж
аз отговорих на такъв въпрос,
зададен от подрастващ български мъж:
Искате ли да знаете, младежо, къде отивам аз в този ранен сутрешен час?
Отивам натам, за да ям и то не само хляб, но и салам.
Какво излиза: че всичко може и всичко си има младежа,
но за съжаление
е ощетен от природата само с човешко отношение.

Пролет, 2013 г.

Д-р Латинка Хитова. Завършила химия в СУ „Св. Климент Охридски”. Защитила дисертация в МИТХТ „М. В. Ломоносов” в Москва. Преподавателска дейност във Физическия факултет на Софийския университет и НПИМГ – София, както и ръководи дипломанти. Участва в разработка на договорни задачи. Работила и по административни въпроси в катедра „Информационни технологии” при ФМИ на СУ „Св. Климент Охридски”. Научни интереси: физикохимия на полупроводникови материали: израстване и характеризирание на тънки слоеве, а също обработка и характеризирание на обемни материали. Участие в научни публикации и монография, за които са известни 100 цитирания от чужди автори. Член на в СУБ. Хоби: обича хумора, цветята, музиката и много други.

Борчлия

На моите длъжници

Дядо ми казваше, от едно се пази,
недей да бъдеш борчлия,
плащай си сметките и на врази,
и така ще избиеш чивия!

На приятели също дълг не бави,
води си тефтерче, по памет,
да забравиш може и тогава уви,
на кафе вече не ще те поканят.

Със държавата също на комар не играй,
данъците, плащай си честно,
ако те сгащи някога зъл полицай,
плати глобата, знай така е по-лесно.

Тези завети строго спазвам до днес,
дядо Борис беше умна персона,
и на вас казвам във ваш интерес,
е да спазвате строго закона.

Но на тия години попаднах в беда,
оказах се страшен борчлия,
пиша стихове за тоя и оня, като по вода,
но не мога все да избия чивия!

Постни лозови сарми

Обичам постни лозови сарми,
пък ако са и малко люти,
дори във нещо да вали – ръми,
все едно срещат ме с салюти!

Нали е пусти велик пост,
и спазвам строго трафорета,
месо не вкувам, даже гост,
у нас лишавам от кюфтета.

Но ако, Боже, някой чорт,
му хрумне да ме съблазни,
и каже, Милчо в Оксфорд,
професор ще си. Излезни!

Марш, ще му кажа, Луцифер!
Пръждосвай се бе, Велзевул,
аз имам чест на офицер,
и вече да не съм те чул!

Затуй днес страшно окрилен,
денят бе слънчев – не гърми,
аз белия див сребърен елен,
преживях сладко постни лозови сарми!

Балада за социолингвиста

Животът е борба
и то свободен стил,
но ти не си спортист,
а социолингвист.

Животът ти е фиш,
седиш, редиш, редиш –
огледай се и виж –
животът ти е фиш!

Воюваш ти с перо
в бездушно общество:
огледай се и виж
и ще се ужасиш!

Каква ли стана тя,
животът отлетя:
огледай се и виж
и ще се ужасиш!

Когато дойде края
отиваш право в рая –
на теферич седиш,
пак фишове редиш!

На теферич седиш
и фишове редиш:
сред тез безгрешни същества
проучваш ти на райчани речта!

Акад. Михаил Виденов. Автор на 400 научни статии и 25 книги в областта на българското и славянското езикознание. С трудовете си и с университетската си дейност полага основите на социолингвистическото направление в България. Подготвил е десетки млади учени в областите, в които работи. В езиковедските среди те с основание са наричани *Виденова школа*. Почетен доктор на ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“. Председател на Международното социолингвистическо дружество. Секретар и и.д. председател на Отделението по обществени и хуманитарни науки към САЧК на БАН. Член на редколегията на сп. „Наука“. Гл. редактор на поредицата „Проблеми на социолингвистиката“. Почетен гражданин на гр. Годеч. Извън научните си занимания създава белетристични произведения. Хоби: музика – свири на китара още от юношеските си години.

Ани в Стокхолм

Тука можеш да избираш.
Щом си търсиш и намираш.
Всички руси са и стройни –
с варианти си безбройни.

Само мъничка подробност
от чудесната възможност
ме възпира в този час –
гадже имам си у нас.

Мисля дълго и не спирам ...
И решение съзирам,
вярно, както ми изглежда.
Всичко вече се нарежда.

Аз сега съм във чужбина
и дори да са дузина
спали заедно със мен –
туй културен е обмен.

Доц. д-р инж. мат. Николай Николов. Ръководител на катедра „Теория на механизмите и машините” към МТФ на ТУ–София. Завършил „Технология на машиностроенето и металоурежещи машини” и „Приложна математика и информатика”. Научни интереси: теория на механизмите, машините и автоматичните линии, машинознание, синтез и анализ на механизми, специална и специализирана роботика. Награди: „Млад изобретател” на фондация „Еврика” (2006), „Млад инженер” на ФНТС (2006). Издадена стихосбирка „Стихотворения” (изд. „Авангард Прима”, 2013).